

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо
про
Україну!

Рік 123, ЧИСЛО 11, П'ЯТНИЦЯ, 11 БЕРЕЗНЯ 2016 РОКУ

1893

Vol. 123, No. 11, FRIDAY, MARCH 11, 2016

\$2.00

ПРОВІДНА ТЕМА ДНЯ

У пошуках між „своїми“ і „чужими“

Петро Часто

Дивина та й годі – вже скоро 25 літ відновленій державній незалежності України, а ще не було випадку, щоб українці любили свою владу. Все вона якась не така, як їм треба. Вони ж, бач, заслуговують на найкращу, а дістають найгіршу. Але чи то справді так? Наприклад, чи може особа людина вважати своє тіло здоровим, якщо голова хвора? Те саме і з суспільством: моральна та інтелектуальна якість державного проводу віддзеркалюється, мов у краплині води, в якості виборців, що приводять той провід до влади.

Коло справді зачароване. Розірвати його зсередини майже неможливо – так само, як витягти себе самого за волосся з болота. Потрібні якісь зусилля з-поза кола. Тому й не виглядало нелогічним запрошення до України реформаторів з інших країн, й серед них – такого яскравого, вкрай експресивного, гарячокровного, безкомпромісного борця з корупцією, як колишній Президент Грузії Михайло Саакашвілі. Цей діяч так вибивається своїм характером і методами, що відомий американський експерт з Атлантичної ради Адріан Каратницький висловив у „Foreign Policy“ припущення, що М. Саакашвілі може виявитися небезпечним для України. Мовляв, „європейці описують Саакашвілі як нестійкого, незбалансованого провідника, який через свою імпульсивність створив небезпеку для Грузії. Тому його зростаюча роль в українській політиці зустрічає скептицизм в Брюсселі та інших європейських столицях. Саакашвілі є спокусою для нетерпеливих, бо пропонує ілюзію швидкого і легкого рішення...“.

Чи, за А. Каратницьким, нетерплячі в Україні – це щось зле? Повинні терпіти ще і ще? Якщо тут взагалі можна говорити про небезпеку, то не для України, а тільки для нього, М. Саакашвілі. Елементарне почуття справедливості змушує співчувати саме йому, оскільки болото, з якого він прагне витягти Україну, з кожним днем все глибше засмоктує його самого. Бо так, а не інакше, діє державна система, створена для самої себе, а не в інтересах суспільства. Мине ще декілька місяців системної обструкції, в яку потрапив знаменитий грузин, – і з його репутації реформатора не залишиться нічого. Цими днями довідуємося, які палиці в колеса встромляє йому Служба безпеки в Одесі. Сам М. Саакашвілі, а ніхто інший, оголосив на всю країну, що корупція бере початок у найвищих ешелонах української влади. Ніхто інший не взявся практично організовувати всеукраїнський „Рух за очищення“, з котрого може, нарешті, з'явитися реальна альтернатива нинішній владі. Тому вона вишукує за його ногами найменші хибні сліди, аби мати „законний“ привід розлучитися з ним. Ось не встиг М. Саакашвілі відвідати вояків з антитерористичної операції, щоб перевірити, чи всім необхідним вони забезпечені, як Міністерство внутрішніх справ почало розслідувати „факт порушення військової цен-

(Закінчення на стор. 12)

Заключне слово Надії Савченко

ДОНЕЦЬК, Росія. – Після виступів на суді над Надією Савченко прокурорів і захисників, вона мала виголосити своє заключне слово перед проголошенням вироку. Але суд не дав їй такої нагоди і переніс засідання на 9 березня. Н. Савченко заявила, що з 4 березня розпочне сухе голодування (без води та їжі) на знак протесту. Потім на її інтернет-сторінці з'явився текст неоголошеної в суді промови. Адвокат Н. Савченко Микола Полозов підтвердив, що текст промови є справжнім. Текст вміщено нижче.

Я не визнаю ні вини, ні вироку, ні російського суду. У разі обвинувачувального вироку – апеляції не буде. Я хочу, щоб весь цивілізований демократичний світ зрозумів, що Росія – це країна третього світу з тоталітарним режимом і диктатором-самодуром, в якій плюють на права людини і міжнародне право.

Абсурдною є ситуація, коли ті, хто викрадає людей, піддає їх тортурам, потім ще й роблять вигляд, що мають право їх судити. Про який справедливий суд тут може бути мова? В Росії суду і слідства немає! Тут є фарс лялькових маріонеток Кремля і я вважаю абсолютно зайвим витрачати час свого життя на те, щоб брати в ньому участь!

Тому апеляції не буде, а буде наступне: після вироку я продовжу голодування ще на 10 днів, доки вирок не вступить в силу і це, незалежно від перекладу вироку українською мовою, бо перекладом вони вміють довго час тягнути. Через 10 днів я оголошу суху голодування і тоді, в Росії є не більше 10 днів, щоб повернути мене в Україну, звідки викрали! І мене не хвилює, яким чином вони будуть це обґрунтовувати. Я чула про досить непогані здібності Петра Олексійовича Порошенка в дипломатії. Ну що ж, я сподіваюсь, що його дипломатичних здібностей вистачить на те, щоб в Росії домовитись з одним ідіотом. Адже він обіцяв моїй матері, що ще на травневі свята 2015 року я буду вдома.

І поки за мене будуть торгуватися, життя мене буде покидати і Росія мене всеодно поверне в Україну живою чи мертвою! Але поверне!

І всі ці 10 днів під воротами слідчого ізолятора буде день і ніч стояти моя сестра і буде чекати – випустять чи винесуть мене. Якщо ви її посадите – на її місце приїде і стане моя мати, їй 77 років. Ви і її посадите? Тоді на її місце стане моя

Надія Савченко під час суду в Донецьку, Росія (Фото: Радіо „Свобода“)

подруга, мій друг, а за ними українець за українцем! І запам'ятайте – всіх вас сюди не запхнути! А поки мої співвітчизники будуть стояти, просто, чесні і порядні росіяни з навколишніх хат почнуть їм приносити гарячий чай, бутерброди і теплі ковдри, бо кожен з них розуміє, що на моєму місці може опинитися дитина кожного з них в цій в'язниці народів під назвою Росія!

А отак починаються Майдани! А воно вам потрібно?! Ви ж боїтеся цього як вогню! Тому Кремлю краще повернути мене в Україну якнайшвидше і живою!

А всьому світу із демократичними цінностями краще вчасно усвідомити уроки історії і згадати, що свого часу Європа була толерантною з Гітлером, Америка не була досить рішучою і це призвело до Другої світової війни. Путін – це тиран з імперським замахом і комплексами Наполеона і Гітлера разом взятих. А ведмідь людяної мови не розуміє, він розуміє тільки мову сили. Тому, якщо ми не станемо більш рішучими і не визначимо вчасно вірні пріоритети, то будемо скоро мати Третю світову війну.

Я тепер, вже як політик, більше не подам руки Росії не політичній арені. Дуже не з руки подавати руки тому, хто тримав тебе в наручниках, а твій народ – в кайданах. Але приймаючи кожне своє політичне рішення, я завжди буду думати, як воно аукнеться [відгукнеться] на простому народові, як України так і Росії. Бо в Росії, не дивлячись ні на що, все ж є багато чесних, порядних, добрих і нещасних людей.

УГКЦ: „Папа Франциск нас почув“

Звернення Постійного Синоду Української Греко-Католицької Церкви після зустрічі 5 березня з Святішим Отцем Франциском.

Війна є розгнущаним злом, радикальним порушенням Божої волі. Вона несе руїну і соціальне каліцтво, глибокий моральний занепад та невимовні людські страждання. Нам, душпастирям, та всім християнам і людям доброї волі Господь пригадує: „Істинно кажу вам: те, чого ви не зробили одному з моїх братів найменших – мені також ви того не зробили“ (Мт. 25, 45).

Протягом двох останніх років українці переживають новий вид агресії – гібридну війну, що

спрямована на знищення незалежності, економічної стабільності, історичної пам'яті та міжнародного становища. Європейський народ зазнав вторгнення, його землі анексовані, промислові потужності зруйновані, а економіка покалічена. Нападів зазнають свобода, самовизначення, справедливість і добробут народу. Ідентичність українців систематично паплюжить безжална та

(Закінчення на стор. 13)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Погіршилося здоров'я Савченко

ДОНЕЦЬК, Росія. – 7 березня до слідчого ізолятора, де утримують Надію Савченко, прибули Генеральний консул України в Ростові-на-Дону Анатолій Москаленко і віце-консул Олександр Ковтун. Вони повідомили, що у Н. Савченко вже спостерігаються перші ознаки погіршення стану здоров'я: прискорене серцебиття і холодні руки, проте вона при свідомості і адекватно реагує. Загалом зустріч тривала півтори години. Українським дипломатам Н. Савченко заявила, що має намір дотягнути до судового засідання, яке відбудеться 9 березня у Донецьку. Вона плянує виступити з останнім словом. (УНІАН, „День“)

■ Папа зустрівся з представниками УГКЦ

РИМ. – 5 березня Папа Франциск зустрівся з членами Синоду Української Греко-Католицької Церкви на чолі з предстоятелем Святославом. Зустріч відбулася на спогадування сумної річниці 70-річчя Львівського псевдособору 1946 року, щоб засвідчити єдність УГКЦ з Ватиканом. Статус УГКЦ, яка підпорядковується Ватиканові, але дотримується переважно східного обряду, залишається гострою темою у відносинах Римо-Католицької і Російської Православної Церков. (Bi-Bi-Ci)

■ Українка отримала наукову премію

БЕРЛІН. – 3 березня українському професорові Марині Родніній вручили найпрестижнішу наукову премію ім. Готфріда-Вільгельма Лейбніца у розмірі 2.5 млн. євро. Киянка М. Родніна з 1990 року здійснює наукову діяльність на базі дослідницьких інституцій Німеччини. З 2008 року вона очолює Інститут ім. Макса Планка з біофізичної хемії у Гітінгені. Премію присуджує Німецьке науково-дослідне співтовариство за видатні наукові досягнення вченим, що працюють у Німеччині. Це найбільша премія у світі за наукові досягнення. Щоправда, лавреати не можуть витратити ці гроші на особисті потреби: вони зобов'язані протягом семи років витратити їх на фінансування науково-дослідних проєктів. У виборі цих проєктів їм надається повна свобода. (Посольство України у Німеччині)

■ Посольство вимагає пояснень

ПАРИЖ. – 2 березня Посол України у Франції Олег Шамшур зажадав від голови французького регіону Прованс-Альпи-Лазуровий Берег та голови метрополії Ніцца-Лазуровий Берег Крістіана Естрозі публічних пояснень щодо його заяви про приналежність кримської Ялти до Росії. Франція від самого початку окупації півострова була на передовій лінії дипломатичних зусиль щодо підтримки національного суверенітету і територіальної цілісності України, але посади великого міста, голова одного з французьких регіонів виступив з ініціативами, які суперечать позиції міжнародного співтовариства, Франції та здоровому глузду. („Укрінформ“)

■ Вивезли трупи росіян

ДОНЕЦЬК. – 3 моргу обласної клінічної лікарні до Російської Федерації 4 березня вивезено тіла 15 російських військовослужбовців, які загинули на Донбасі. У зв'язку із небажанням брати участь у бойових діях продовжуються випадки дезертирства особового складу з'єднань і частин Росії. Зокрема, 5 березня двоє військовослужбовців 5-ої окремої мотострілецької бригади в Донецьку самовільно залишили місце служби і зброю та вихали до Росії. („Українська правда“)

■ Терористів очолює російський генерал

КИЇВ. – Головне управління розвідки Міністерства оборони України продовжує збирати факти про участь кадрових офіцерів Росії у військових злочинах на тимчасово окупованих територіях Донбасу. У розвідці встановили, що на посаді командира 3-ої окремої бригади у Горлівці перебуває кадровий генерал російської армії, генерал-майор Ігор Тимофєєв (прізвище прикриття – Соколов). До прибуття на тимчасово окуповані території України він командував 33-ю окремою мотострілецькою бригадою у Майкопі, Республіка Адиґея. („Укрінформ“)

ЕКСПЕРТНА ОЦІНКА

Чому України побоюються і не говорять про головне

Віталій Рождаєв,
Віктор Шевчук

Україні не дають летальну зброю, навіть існує негласне ембарго, якого дотримуються більшість держав Європи. Є й низка інших „проблемних питань“ у взаєминах з Заходом. Але чому б не використати обмеження як переваги і не зайнятися „льокальним політичним рухом вперед“? Наприклад, вступити в союз з Польщею і стати викликом для економічних і політичних льокомотивів Європейського Союзу?

Дивно, здавалося б, цілком зрозуміло, хто збив малайзійський Боїнґ, хто є джерелом агресії в Європі, хто загрожує стабільності і мирові. У США адміністрація Президента Барака Обами прозоро натякає, що для неї проблема число один вже не Іслямська держава Іраку і Леванту (ІДІЛ), а Росія, з її виходом з договорів щодо обмеження озброєнь.

Саме Росія в односторонньому порядку відмовилася від інспекції ядерних об'єктів, погрожуючи в тому числі вийти з договору про нерозповсюдження ядерної зброї. Росія в односторонньому порядку виходить з договорів про скорочення звичайних озброєнь. Але, тим не менше, Україна, яка ледь здатна поставити на ноги свою воєнну промисловість, не отримує не тільки озброєння від своїх політичних союзників, а навіть компонентів озброєнь.

Захід боїться Росії і не хоче її дразнити, заманюючи батоґом і бубликом в мишоловку? Частково це так, але лише частково. Захід боїться нестабільності всередині України, добровольчих батальйонів і їх вольниць, його лякає слабкість центральної влади і корупція? Тут також є частка правди. Однак, варто заглянути трохи вперед.

Є тема, яку панічно не хочуть піднімати в розмовах політики як на Заході, так і в Росії. Це можливе зближення політичних позицій України та Польщі. Тема настільки заборонена, що самі польські політики не надто охоче її коментують. А тим часом історія повторюється, і повторюється аж ніяк не як фарс чи драма.

Польща і Україна мають не тільки багато позитивного в спільній історії, а й, звичайно ж, чимало конфліктних ситуацій. Адже саме становлення української держави відбувалося на тлі боротьби проти Речі Посполитої. Однак, економічні та політичні зв'язки значної частини України зберігалися з Польщею аж до 1939 року, поки в результаті пакту Молотова-Рібентропа Польщу не розірвали на частини. Зараз же економічні зв'язки України з Польщею переживають піднесення і в дечому навіть ренесанс. Також очевидний і політичний аспект. Але питання сталого польсько-українського союзу ніхто не порушує. Хоча тут присутні явні переваги, які протягом найближчих років стануть ключовими для політики і економіки в Європі.

Якщо через 10-15 років Польща і Україна зможуть об'єднатися політично і економічно, створивши також і військовий союз, вони стануть зі своїми економікою і державністю в один ряд з такими країнами, як Німеччина, Британія і Франція, обігнавши Росію. Чому? Неважко помітити, що Польща з населенням близько 39 млн. і Україна з населенням понад 43.5 млн., без урахування анексованого Криму, мають важку промисловість і замкнуті промислові виробничі ланцюжки, вони можуть скласти гідну конкуренцію європейським товарам в рамках спільного ринку. Політично ж українсько-польський союз стане доволі вагомим завдяки своєму географічному

положенню.

Справа в тому, що цей союз своєю територією повністю перекриє шлях з Європи в Азію від Балтійського до Чорного моря. Винятком залишається тільки хистке сполучення через Туреччину. Але розгалужена транспортна мережа України і Польщі будуть надійною опорою для пересування товарів, ставши кінцевим пунктом на „великому шовковому шляху“, який зараз прокладає Китай. Від цього кінцевого пункту в Європі залежатиме вся Азія, включаючи Китай, середньоазійські республіки і, звичайно ж, Росію. У політичному сенсі Росія опиниться на позиціях допетровського періоду, маючи в своєму арсеналі тільки виходи до внутрішніх морів, де протоки контролює третя сторона – посередник в торгівлі.

Важливо також відзначити і велике військове значення союзу. Військовому союзові потрібна сильна армія, яка вже пройшла випробування в боях з серйозним противником, а у випадку військового об'єднання і переходу на сучасні технології, об'єднана армія України і Польщі зможе зіграти не останню роль для НАТО, як зараз Франція і Британія. Польська армія (140 тис. постійного складу) і українська (250 тис.), сумарний військовий бюджет (близько 16 млрд. дол.) плюс важке озброєння, а також можливість розміщення системи протиракетної оборони на території держав перетворять цей регіон на надійний захищений кордон. Армія цього союзу стане найсильнішою в Європі.

Звідси і всі віддалені побоювання і практично повне мовчання про перспективу потужного українсько-польського союзу, який економічно і політично буде конкурентом провідних льокомотивів Євросоюзу.

І роль України в цьому питанні ключова. Значною мірою від політики України на найближчі 10 років залежить, чи відбудеться суттєве зближення між поляками і українцями, яке призведе до союзу. Цьому союзові всіляко опиратимуться європейці і Росія, для якої такий союз стане фактично вироком. Але для України ситуація буде виграною, оскільки матиме багато переваг, не тільки в політичній та оборонній сфері.

Через 10 років величина Внутрішнього валового продукту України в сприятливих умовах може вирости майже в два рази від показника 2015 року та скласти до 420 млрд. дол. США. Польща – понад 1.2 трл. дол. США. Сумарно – це рівень ВВП Росії і навіть більший, ніж у багатьох великих європейських держав. А контролює торгових шляхів між Європою і Азією дозволить здійснювати досить ефективні трансконтинентальні економічні програми. Динаміка зростання економіки не тільки збережеться, але і прискориться, що за 20 років приведе до зростання ВВП, порівняно з Британією чи Францією.

Очевидно, що майбутнє України варто пов'язувати не стільки з вступом в ЕС, скільки з взаємною інтеграцією з сильним історичним союзником, що дозволить проводити досить сильну незалежну економічну і державну політику. Льокальна інтеграція на тлі загальної інтеграції в відкриті ринки і військово-політичні системи – це „серединний шлях“, стежка в майбутнє, яку необхідно прокласти зараз, не дивлячись на можливий спротив певних політичних і економічних сил. І тут було б добре заручитися підтримкою сторони, яка найбільше може бути зацікавленою в такому союзі. Це США і Канада, яким традиційно цікавий сильний проамериканський союзник, особливо на сході Європи. Таким чином США отримали б двох сильних союзників – Британію та Україну-Польщу, які немов формують зовнішні контури Європи, несучи на собі в тому числі і гарантії безпеки регіону загалом.

Львівський культурологічний журнал „І“

Віталій Рождаєв та Віктор Шевчук – політичні експерти-міжнародники, Київ.

Переходимо на літній час

В неділю, 13 березня, у США впроваджується літній облік часу, для чого треба перевести стрілки годинника на одну годину вперед.

ТОЧКА ЗОРУ

Обамі не слід підтримувати Путіна

Ігор Яковенко

Фізично Володимир Путін людина невелика, швидше – маленька. Це ж стосується й інтелекту. Про його моральні якості вже й не згадуємо – тут цілковита аномалія, тотальне нерозрізнення добра і зла, що в психіатрії називають моральним ідіотизмом.

Так повелося, що найдрібніші частинки, які опинилися не в тому місці, призводять до грандіозних наслідків. Наприклад, зовсім мікроскопічні дози полонія, що потрапили в організм, спричиняють тяжку смерть. В. Путін, який багато в чому випадково виявився на чолі Росії, став отрутою для країни і за 15 років зумів, по-перше, загнати її у стан якнайглибшої патології, з якої абсолютно не факт, що вона зможе вийти навіть після того, як його не стане. І по-друге, перетворив режим і себе на проблему число один для світу.

Полоній, за оцінкою медиків, у мільйон разів небезпечніший за ціяністий калій. Та, на відміну від останнього, смерть від полонія настає не одразу. Безповоротні зміни в організмі нарастають поступово. І спочатку оточення не підозрює, що хворий приречений. Отруєння Росії путінізмом відбувалося непомітно як усередині країни, так і для закордонних спостерігачів. Спочатку зруйнували нервову систему – знищили незалежну журналістику. Потім вивели з ладу імунні механізми демократії: вибори, розподіл влади, судову гілку. Згодом настав загальний параліч соціального організму, що продовжує функціонувати завдяки постійним нафтодоляровим вливанням.

Світ не відреагував на перший симптом смертельного отруєння путінізмом, коли 2008 року Росія напала на Грузію і відірвала частину її території. За шість років путінський режим скоїв уже серйозніший міжнародний злочин: перший у післявоєнній історії акт анексії чужої території. Після чого почав агресивну війну проти України.

На рахунку путінського режиму чимало політичних убивств: від Анни Політковської до Бориса Немцова. Але давши наказ Андрієві Луговому й Дмитрові Ковтунові отруїти колишнього колегу Олександра Литвиненка за допомогою радіоактивного полонію, В. Путін учинив злочин, після якого світ навколо нього почав змінюватися. Швидше за все, він це розуміє. За декілька годин після публікації доповіді лондонського Високого суду прес-служба Кремля повідомила, що В. Путін не полетить на лютневу зустріч глав держав з безпеки в Мюнхені.

Імовірність того, що В. Путіна могли заарештувати в Мюнхені й екстрадувати до лондонської в'язниці, дорівнює нулю, і В. Путін знає про імунітет глави держави, але оскільки він на право не вважає, то упевнений, що й інші чинять так само. Крім того, він не може не розуміти, що після того, як лондонський суд оголосив його ядерним терористом, та міра м'якої, „оксамитової“ ізоляції навколо його персони, що була до 21 січня цього року, зміниться на значно жорсткішу.

Саме про це пишуть найбільш авторитетні світові видання. „The Times“ у редакційній статті „Злочин і покарання“ вимагає ухвалити британський „Закон Магнітського“. „The Wall Street Journal“ у статті „Лондонська група вбивців Кремля“ радить не пускати В. Путіна у Великобританію. „Liberation“ пише, що відповідальність за вбивство вперше вказує на „царя у восковій масці“. Перелік публікацій, автори яких вважають, що відповідати має особисто В. Путін, досить довгий. Навряд чи світові провідники зможуть абсолютно ігнорувати настільки чітко артикульовану громадську думку.

На В. Путіна чекають нові неприємності. Міжнародний карний суд щодо справи маляйзійського „Боїнга“ незабаром оголосить вирок, що може виявитися таким же недвозначним, як і вирок лондонського

Високого суду. Це кров ще 298 осіб, що зрештою буде на руках В. Путіна. А далі, сподіватимемося, Україні вдасться організувати позови до Росії щодо вкраденого Криму і згвалтованого Донбасу.

Правда, враховуючи, що з усіх провідників Заходу тільки двоє мають волю – Канцлер Німеччини Ангела Меркель і Президент Литви Даля Гірібаускайте – сподіватися, що процес ізоляції найнебезпечнішого міжнародного злочинця і ядерного терориста В. Путіна мине швидко й рішуче, не варто. Та він неминучий і невідворотний, хоча й відбудуватиметься повільно.

Оприлюднивши доповідь, лондонський суд створив непогані передумови для вирішення проблеми путінізму, або, принаймні, для ізоляції путінського режиму у світі. У редакційній статті в „The Washington Post“ це сформульовано так: „На робочому рівні співпраця має тривати, але від звичайної для світової політики взаємодії режим Путіна, зважаючи на злочинність, слід відлучити. Він поводить як відщепенець – як до ізгоя до нього і слід ставитися“.

Помилкою було б вважати, що сповзання путінського режиму в ізоляцію станеться без тиску світової громадськості. Важливо, щоб кожному політикові у світі, який ризикне мати контакт з В. Путіним, поставили питання, чи не тягнеться тепер за ним полонієвий слід після рукоштовування з Путіним, і як при взаємодії з ядерним терористом можна вберегти виборців від погроз, подібних до тієї, на яку піддалися жителі Лондона 2007 року під час вбивства О. Литвиненка способом, небезпечним для тисяч городян.

Панове, у вас є надійний засіб від полонія? Якщо є, тоді сміливо взаємодійте з містером В. Путіним.

Такі питання необхідно ставити й тим американським політикам, які, подібно до Дональда Трампа, стверджують, що неодмінно порозуміються з В. Путіним, і тим європейським політикам, що вважають необхідним негайно зняти санкції з путінського режиму, і тим ізраїльським політикам, які виступають за переорієнтацію Ізраїля на союз з путінською Росією. Панове, у вас є надійний засіб від полонія?

Ці питання потрібно ставити численним симпатикам В. Путіна в американських і європейських університетах. Оскільки путінізм, як і полоній, отруїв не лише Росію, а залишив сліди в усіх країнах світу. Б. Обама, який потискує руку В. Путінові, робить для підтримки його режиму в Росії не менше за кремлівських пропагандистів.

У вересні в Росії відбудуться парламентські вибори. До цього часу росіяни відчують перші наслідки того згубного курсу, яким 16 років вів країну В. Путін. Путінізм вийшов із телевізора, і телевізор залишається головною опорою його відтворення в суспільстві. Досі нерівний бій із російським телевізором вів інтернет, у якому полонієві сліди путінізму бачило озброєне око. Російський телевізор можна перемогти, якщо на допомогу інтернетові прийде російський холодильник. Швидше за все, до вересня 2016 року холодильник вже не буде тією другою опорою В. Путіна, якою був попередні 16 років.

Сьогодні багато аналітиків лякають, що режим, який прийде на зміну путінському, буде ще гірше. Можливо, й так. Але щоб це не сталося, потрібна взаємодія здорових сил усередині Росії і розумних сил у світі, передусім, на Заході. Захід і, насамперед, США, повинні запропонувати Росії аналог пляну Маршала. Це в інтересах і Заходу. Набагато дешевше витратитися на те, щоб Росія стала нормальною країною, ніж мати на одній восьмій суші незрозуміло що з величезним ядерним арсеналом.

„Газета по-українськи“, 3 лютого.
Текст – за американським виданням „7 днів“.

Ігор Яковенко – опозиційний російський журналіст.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Створено нову інтернет-сторінку

КИЇВ. – 4 березня Міністерство закордонних справ України та Український кризовий медіа-центр представили нову інтернет-сторінку Постійного представництва України при ООН під доменним ім'ям www.ukraineun.org. Метою новації є висвітлення діяльності України як непостійного члена Ради Безпеки ООН на період 2016-2017 років. Завдяки сучасній навігації та зручному інтерфейсу ресурс став більш функціональним. На сторінці публікуватимуться виступи української делегації та основні документи Ради Безпеки ООН, новини Постійного представництва разом з фотографіями та відеосюжетами. Генадій Курочка, член правління Українського кризового медіа-центру, сказав: „Протягом останніх двох років ми плідно співпрацювали з Представництвом України при ООН і у 2014 році спільно здійснили потужний проєкт „UN Hundred“ під час Генеральної Асамблеї ООН, а у 2015 році – „UN Hundred. Crimea Challenge“. Ми вважаємо, що створення нової сторінки представництва є важливим саме сьогодні, коли наша держава має можливість впливати на глобальні процеси в світі в статусі непостійного члена Ради Безпеки ООН“. (Міністерство закордонних справ України)

■ Президент вручив Національну премію

КИЇВ. – Президент Петро Порошенко 3 березня вручив Національну премію України ім. Тараса Шевченка її лавреатам. Церемонія відбулася в Національному музеї Т. Шевченка. Лавреатами стали п'ять мистців: дисидент і публіцист Левко Лук'яненко, балетмейстер Раду Поклітару, співачка Анжеліна Швачка, художник Михайло Гуйда, кінорежисер Олег Сенцов, засуджений російською владою до 20 років ув'язнення суворого режиму. За роки існування Шевченківської премії її лавреатами стали 616 осіб і 10 колективів. Розмір нагороди у 2015 році складав 240 тис. грн. („Укрінформ“)

■ Книжки не пустили на виставку

КИЇВ. – XXIII Мінська міжнародна книжкова виставка-ярмарок закінчилася 14 лютого, але 10 лютого – за кілька годин до відкриття виставки – білоруські митники перекрили шлях для 175 українських видань. На національній виставці України третина площі була віддана під альбоми й видання з історії та етнографії України, ще третина – російськомовні спеціалізовані медичні видання, решта – російськомовні видання для дітей російських авторів. (Бі-Бі-Сі)

■ Жінок носили на руках

ХАРКІВ. – Рекорд щодо кількості жінок, одночасно піднятих чоловіками на руки, встановлено 14 лютого в центрі Харкова. У заході взяли участь 226 пар віком від 16 до 43 років. За умовами жюри, спочатку необхідно було підняти жінок і протримати їх на руках не менше 30 секунд, з чим впоралися всі без винятку. Потім почалося змагання на найвитривалішу пару. Переміг студент Національної академії цивільного захисту, який тримав улюблену дівчину понад 37 хвилин. Рекорд зареєструвала керівник реєстру Національних рекордів України Лана Ветрова. У Запоріжжі місцева команда екстремалів провела стрибки з аркового мосту. У ній взяли участь сім пар із Запоріжжя, Києва та Кривого Рогу. Висота аркового мосту – 40 метрів. („Укрінформ“, Радіо „Свобода“)

■ Домовилися з Іраном

КИЇВ. – Україна та Іран з березня підписали Меморандум про взаєморозуміння, що визначає всі напрямки торговельно-економічної співпраці між двома країнами, зокрема розширення номенклатури взаємного постачання сільськогосподарської продукції, створення спільного комітету з інвестицій, розвитку співпраці в авіаційній галузі, зокрема у поставках транспортних літаків АН-178. („Укрінформ“)

АМЕРИКА І СВІТ

■ ООН наклала санкції на Північну Корею

НЮ-ЙОРК. — Рада Безпеки ООН одноголосно схвалила 2 березня резолюцію про накладення найбільш суворих за останні 20 років санкцій на Північну Корею за ядерні випробування і запуск далекосяжної ракети, що було порушенням міжнародної заборони про випробування технології для балістичної ракети. Вашингтон вів переговори щодо цих санкцій з Китаєм, який погодився на них, хоч він є традиційним союзником Пхеньяну. Вони включають обов'язкову інспекцію всякого товару, який ввозять або вивозять з країни, заборону продажу чи передання всякої легкої зброї та видворення дипломатів за „нелегальну діяльність”. США, їхні західні союзники та Японія хотіли ще гостріших санкцій, але Китай не погодився на заходи, які загрожували б стабільності північнокорейського режиму та спричинили б його економічний провал. Президент США Барак Обама заявив, що провідники Північної Кореї мусять „вибрати кращий шлях для свого народу”. (*Ci-Bi-Ec*)

■ Емігранти потребують адвокатів

ВАШІНГТОН. — Провідник демократів в Сенаті США Гері Рід з Невади вніс законопроект, щоб деякі нелегальні емігранти мали доступ до адвокатів, яких оплачуватиме уряд. Ця було б допомогою для тих матерів та їхніх дітей з Центральної Америки, які за останніх кілька років дісталися до США. Тепер нелегальні емігранти мають право наймати собі адвокатів, але уряд не оплачує їх. Г. Рід заявив, що „депортація означає смерть для деяких з цих осіб”. Минулого місяця Секретар Департаменту національної безпеки Джей Джонсон звітував, що за останніх два з половиною років до США дісталася приблизно 300 тис. родин нелегальних емігрантів з дітьми. На початку цього року його департамент затримав 120 нелегальних емігрантів, котрі перебували в країні від 2014 року. Однак, оборонцям прав нелегальних емігрантів вдалося стримати депортацію 12 родин. Г. Рід вказав, що це приклад того, навіщо потрібний його законопроект. Але можна сумніватися, чи республіканська більшість в Конгресі проголосує за нього. У США проживає понад 11 млн. нелегальних емігрантів. (*„Вашінгтон Таймс”*)

■ Чи США є наймогутнішою потугою?

НЮ-ЙОРК. — Відома компанія „Гелуп” провела опитування американців щодо їхніх думок про військову могутність країни. 20 лютого вона оприлюднила висліди цих опитувань. 49 відс. опитуваних вважають, що США є найсильнішою військовою потугою у світі. Але це є відчутне зменшення від минулого року, коли так думало 59 відс. опитаних. На окремий запит, чи важливо, щоб США були наймогутнішою потугою, 67 відс. Відповіло: „Так”. 32 відс. американців вважають, що США видають за багато грошей на оборону країни. Натомість, 34 відс. вважають, що США замало витрачають на оборону. 56 відс. республіканців погоджуються з цим твердженням, багато більше, ніж незалежних (33 відс.) та демократів (17 відс.). (*www.gallup.com*)

■ Зростає число вбивств у Чикаго

ЧИКАГО. — За перші два місяці цього року число вбивств та стрілянини в Чикаго подвоїлося в порівнянні з тим самим періодом минулого року. 2 березня оприлюднено статистика, яка вказує, що за січень і лютий було 95 вбивств у місті; за січень і лютий 2015 року було тільки 48. Також було 406 випадків стрілянини в місті; за січень і лютий 2015 року було лише 180. Число затриманих поліцією осіб на вулиці зменшилося в цьому році на 80 відс. Найбільший вплив має нещадна критика поліції з деяких кіл за кожний вчинок поліції при затриманні злочинців. Неофіційно, поліцаї признаються, що не дуже охоче виконують свої обов'язки, побоюючись критики у засобах масової інформації. У спеціальному зверненні до поліційного департаменту діючий комісар поліції Джан Ескаланте признав, що це турбує пересічного поліцейця, але пригадав їм „чому ми вступили на цю працю і присягнули виконувати її”. (*„Асоційєйтед Прес”*)

ЕКСПЕРТНА ОЦІНКА

Що Україні потрібно знати

Юрій Романенко

Нещодавно глава Міністерства закордонних справ Люксембургу Жан Асельборн зробив заяву стосовно Туреччини, яка безпосередньо стосується й України, оскільки зачіпає перспективи НАТО і взаємини нашої країни з цією структурою.

„Північноатлантичний альянс дав Анкарі зрозуміти, що вона не може розраховувати на беззастережну підтримку з боку НАТО, якщо Туреччина спровокує збройний конфлікт з Росією”, – заявив Ж. Асельборн в інтерв'ю для берлінського видання „Дер Шпігель” 19 лютого.

„НАТО не повинен дозволити втягнути себе в збройну ескаляцію з Росією через нинішню напруженість у стосунках між Росією і Туреччиною”, – підкреслив Ж. Асельборн.

Ця заява ще раз доводить, що Україна повинна кардинально переглянути свою зовнішньополітичну стратегію. Зокрема потрібно заборонити розмови в Україні про вступ в цю нікчемну організацію, оскільки ніяких практичних наслідків ці розмови в найближчій перспективі для України не матимуть. Україна не зможе стати членом НАТО, оскільки Європа занадто налякана Росією, щоб йти на ризик через Україну чи будь-яку іншу країну.

Заява Ж. Асельборна свідчить, що навіть члени НАТО можуть не отримати підтримку від інших учасників організації, якщо буде можливість інтерпретувати конфліктну ситуацію як таку, що розвивається поза рамками договорів, що визначають вступ в дію 5-ої статті щодо колективного захисту країни-учасниці. Наприклад, якщо Анкара введе війська в Сирію, тому що дії Дамаска і Росії поглиблюють гуманітарну катастрофу на кордоні з Туреччиною, то європейці будуть трактувати цю ситуацію як таку, що виходить за рамки оборонного союзу. Навіть якщо Росія завдасть удару по турецькому експедиційному корпусові в Сирії.

А ось США заявили про те, що підтримають

Туреччину, оскільки Вашингтон може спокійно діяти за межами НАТО, не турбуючись підтримкою європейців.

Тому на сьогоднішньому етапі Україні потрібні тільки двосторонні військові союзи. Наприклад, України з тією ж Туреччиною. України і США. України і Польщі. України і Румунії і т. д. Втім, це не виключає і колективні союзи з тими країнами, які мають інтереси, що збігаються з Україною. Наприклад, Україна + Польща + Прибалтика + Туреччина. Таке собі міні-НАТО, де США мають тісні взаємини в галузі безпеки з усіма країнами. Більш того, США також можуть бути членом такого союзу, що відразу надасть йому величезної ваги.

Це необхідно тому, що структури, створені за часів Холодної війни, віджили себе разом з закінченням тієї епохи. Колективна безпека в рамках НАТО неможлива через духовну немільмлявих європейських членів цієї колись могутньої організації.

Україна ж продовжує чіплятися за старі фетиші, тому що українці не дуже адекватно усвідомлюють, яку роль відіграє наша країна в світі, що призводить до дуже серйозних заплутань. Вони проявилися і в цій ситуації з заявою Ж. Асельборна, яку багато наших співвітчизників почали вважати мало не підступами Росії.

Про цю рису української еліти колишній Посол США в Києві Стівен Пайфер сказав в останньому інтерв'ю для „Хвилі”: „Думаю, що інші країни проходили через набагато серйозніші кризи, в цьому плані Україна не є особливою. Але також я думаю, що український політикум переоцінює роль своєї країни на міжнародній арені. Наприклад, що Заходові потрібна Україна, щоб впоратися з російською агресією і т. д.”.

Львівський культурологічний журнал „І”

Юрій Романенко – політолог, директор Центру політичної аналізи „Стратегема”, шеф-редактор порталу „Хвиля”, Київ.

ТОЧКА ЗОРУ

Не допустити їх до землі!

Віктор Матчук

Коли політик не може запам'ятатися людям добрими і корисними справами, йому залишається робити лише гучні заяви і обіцянки. Прикро, коли цим політиком є прем'єр-міністр держави. І ще гірше, коли ці заяви суперечать законам і здоровому глуздові.

Днями очільний українського уряду Арсеній Яценюк виступив з ініціативою продати на аукціоні 1 млн. гектарів землі з державної власності. Заява безвідповідальна і позбавлена будь-якого сенсу.

Торгувати землею в Україні нереально з кількох причин. Найголовніша і найбільш очевидна з них – це мораторієм на продаж сільськогосподарських угідь, запроваджений Верховною Радою і підписаний президентом.

Парламент не уповноважив прем'єра на продаж землі. Хібащо А. Яценюк робитиме це незаконно. І навіть якби до цього дійшло, то не уявляю, хто з інвесторів наважився б вкласти гроші у таку аферу.

Крім того, якщо немає законодавчої бази, то неможливо навіть говорити про якусь об'єктивну ціну на землю.

Але є ще одна – неформальна причина, через яку не можна продавати землю. І ця причина є навіть важливішою, ніж закон, який в принципі можна помінати.

Йдеться про те, що люди – їхні батьки, або діди, які колись працювали на землі, не за власною волею опинилися одні в колгоспах, іншим же „пощастило” опинитися в радгоспах. На той час великої різниці не було. Землю відібрали у всіх.

Але коли дійшло до розпаювання вже у незалежній Україні, то земельні наділи отримали лише працівники колгоспів. Люди з радгоспів опинилися без паїв, і цю землю прийнято вважати також державною. Насправді ж немає ніякої

державної землі, є земля українського народу.

Чесна держава мала б завершити цей несправедливий процес розпаювання, і тільки тоді говорити про продаж земель. Адже ніхто, навіть така людина, як А. Яценюк, не має права просто так розпоряджатися спільною власністю тих людей, які в силу лише формальних причин покищо не отримали свої паї.

Цю несправедливість потрібно виправляти якомога швидше, доки якомусь хитромудрому політикуві все-таки не вдасться розпродати землю і знищити сподівання людей отримати свої власні наділи.

Адже єдиним розпорядником головного багатства України – її землі – відповідно до Конституції, є народ України, а держава повинна забезпечувати лише збереження цього ресурсу.

Не можна нинішнього українського прем'єра допускати до землі українського народу. Такі його заяви – це приклад того, до чого може докеруватися уряд, який працює без реальної програми, якому висловлено недовіру, але залишено біля державного керма в силу лише кулуарних домовленостей.

Очевидно, що, на думку А. Яценюка, його ініціатива має сприйматися людьми як щось дуже реформаторське і корисне. Насправді ж це повне безглуздя, яке суперечить законам і попахує аферою.

Коли я тільки прочитав заяву А. Яценюка, ця ініціатива мене насправді сильно здивувала і налякала. На щастя, судячи із слабкої реакції засобів масової інформації, прем'єра вже ніхто серйозно не сприймає і не приділяє його словам уваги. І слава Богу.

„Українська правда”, 3 березня

Віктор Матчук – колишній народний депутат.

Відзначили 145-річчя Лесі Українки

ЛУЦЬК

Володимир Рожко

23 лютого у актовій залі Волинської обласної універсальної наукової бібліотеки ім. Олени Пчілки, якою керує впродовж багатьох років Людмила Стасюк, відбувся літературно-мистецький вечір „Хотіла б я піснею стати” до 145-річчя з дня народження Лесі Українки.

Вечір вели Іванна Волох та Марія Сидорова. В його програмі були фрагменти з біографії поетеси, які доповнювали її поезії та прозирки на екрані. Одну з сцен „Лісової пісні” показали присутнім артисти обласного академічного музично-драматичного театру ім. Тараса Шевченка Людмила Натанчук і Сергій Єрмакович.

Серед учасників вечора були студенти, викла-

дачі Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки, педагогічного і медичного коледжів, училища культури і мистецтв, працівники бібліотек.

Своїми думками про творчість видатної землячки поділилися лавреат премії ім. Лесі Українки Кабінету Міністрів України, волинська письменниця Надія Гуменюк, працівник архіву Любов Коць, історик Володимир Рожко, який подав історію Товариства волинян ім. Лесі Українки в Сідней, Австралія, яке очолювала від 1993 року почесний професор Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки Наталія Тиравська, перелічив допомогу університетові, українським церквам, Волинській духовній семінарії, студентам-сиротам, дітям з багатодітних, бідних сімей.

Директор бібліотеки Л. Стасюк подякувала учасникам вечора.

Учасники вечора у Волинській обласній універсальній науковій бібліотеці ім. Олени Пчілки.

ОДЕСА

Сергій Горицьвіт

3 нагоди 145-річчя від дня народження Лесі Українки у Золотій залі Одеського літературного музею 25 лютого відкрито виставку „Подорожі до моря”. В експозиції представлені прижиттєві видання поезії, драматичних творів та перекладів видатної поетеси. Виставка розповідає про перебування Лесі Українки у приморському місті та про людей, з якими вона познайомилася в Одесі й підтримувала дружні зв'язки усе життя. Фотографії, рукописи, газети та книги інформують про обставини життя та творчості поетеси в місті.

Леся Українка неодноразово була в Одесі. Уперше її запросив сюди незнайомий в місті правник та літератор Михайло Комаров, добрий знайомий родини Косачів. Сталось це в червні 1888 року. А приятелювали вони відтоді, як М. Кома-

ров працював у Києві. З тієї пори, куди б не їхала поетеса на лікування – чи то в Крим, чи в Єгипет – її шлях завжди пролягав через Одесу. Майже щоліта (упродовж 1888-1913 років) Леся Українка приїздила сюди лікуватися на лиманах і завжди мешкала у Комарових.

Вірші поетеси охоче друкував одеський часопис „Мгновеніє”, у 1903 році в Одесі видано альманах „3-над хмар і з долин”, де були опубліковані її вірші. На одеській сцені 1903 року було поставлено драму Лесі Українки „Блакитна троянда” і місцева преса схвально оцінила виставу.

Меморіальну дошку Лесі Українці до 100-ліття від дня її народження було встановлено на будинку по вулиці Жуковського, в якому вона мешкала. А ще в Одесі є вулиця Лесі Українки, її ім'я носить головний палац культури.

На всіх літературно-мистецьких заходах одесити з гіркістю констатували, що місцева влада й досі глуха до пропозиції просвітян увічнити перебування Лесі Українки у місті пам'ятником, гідним славетної дочки українського народу.

Про це говорили в лютому

Левко Хмельковський

Щодня інформаційні служби світу приносять до „Свободи” добірки новин, на які в газеті просто не вистачає місця. Редакція намагається подавати бодай стисло окремі з них. Нижче вміщено розповіді про події, яким у лютому приділили багато уваги засоби масової інформації, зокрема Бі-Бі-Сі, УНІАН, „Українська правда” та інші.

„Херсонес” залишається в Україні

25 лютого ЮНЕСКО заявила, що музей-заповідник „Херсонес Таврійський” залишається українським для всього світового співтовариства, незважаючи на окупацію Росією. Про це заявила постійний представник Росії при ЮНЕСКО Елєнора Митрофанова. „Було голосування в ООН і покищо Крим не визнаний

російським у міжнародно-правовому розумінні цього питання”, – сказала вона.

У жовтні 2015 року Комісія з питань програми і зовнішніх взаємин Виконавчого комітету ЮНЕСКО схвалила прийняття ініційованого Україною рішення „Моніторинг ситуації в Автономній Республіці Крим (Україна)”. В основу рішення покладено пункти Резолюції Генеральної Асамблеї ООН про підтримку територіальної цілісності України від 27 березня 2014 року. Херсонес увійшов у список всесвітньої спадщини ЮНЕСКО в 2013 році.

Національний заповідник „Херсонес Таврійський” – велика музейна та науково-дослідна установа, в його склад входять давнє городище, ділянки унікальною сільськогосподарської округи („хори”) і середньовічні фортеці Чембало і Каламіта. Це місто засноване древньогрецькими

(Закінчення на стор. 11)

АМЕРИКА І СВІТ

■ Зростає число вбитих пішоходів

ВАШІНГТОН. — Минулого року число вбитих пішоходів внаслідок автомобільних аварій у США зросло на 10 відс. в порівнянні з 2014 роком. За перших шість місяців 2015 року загинуло 2,368 пішоходів. Губернаторська спілка для безпеки автодоріг 8 березня оприлюднила статистику, яка вказує, що 15 відс. смертей в автомобільних аваріях становлять пішоходи. Цифри є приблизні, бо ще немає всіх даних за минулий рік, але вони виразно вказують на потребу водіям і пішоходам бути обережнішими. („Ройтерс”)

■ Ісламісти загрожують Москві

ДЖЕМІКЕНТ, Росія. — Так звана „Кавказька провінція” екстремістської мусульманської групи „Ісламська Держава” (ІД) випустила 5 березня в Дагестані відеофільм, в якому закликає російських мусульман „вбивати віровідступників в Росії” і клянеться атакувати Президента Володимира Путіна. Фільм закінчився показом страти російського агента. Минулого року російські війська вбили провідника іншої групи, пов'язаної з „аль-Каїдою”. Тепер ісламісти загрожують Москві. („Єрусалим Пост”)

■ Плянують збудувати музей фашизму

ПРЕДАПІО, Італія. — Містечко Предапіо в районі Емілія Романа втримує будівлю, в якій народився італійський диктатор Беніто Мусоліні, а також його могилу. Посадник міста Джіорджіо Фрасінеті заявив 17 лютого, що містечко плянує збудувати Музей історії фашизму. Критики побоюються, що це стане місцем прославлення союзника Гітлера. Тисячі осіб прибувають до Предапіо тричі на рік, щоб пом'янути дні народження й смерті диктатора, а також річницю „маршу на Рим” в 1922 році, який простелив йому шлях до влади. „Цей проєкт ніяк не буде святкуванням фашизму чи Мусоліні, – сказав Дж. Фрасінеті, який сам є членом центральної Демократичної партії. – Я би радше назвав це документально-дослідним центром”. Італійський уряд виявив зацікавлення цим проєктом, але хотів би, щоби він зосередився на першій половині ХХ ст., а не лише на історії фашизму. Музей мають відкрити на початку 2019 року коштом 5.6 млн. дол. (Сі-Ен-Ен)

■ Грузини протестують проти переговорів

ТБІЛІСІ. — Десятки тисяч грузинів 6 березня створили людський ланцюг довжиною чотирьох миль в столиці, протестуючи проти переговорів між урядом та російською компанією „Газпром”, яка має монополію на природний газ. Демонстранти висловлювали побоювання, що закуп газу в компанії, яка є контрольована урядом Росією, узалежнить їхню країну від Москви. Раніше Міністер енергетики Каха Каладзе оправдував ці переговори, кажучи, що сусідній Азербайджан не має технічної спроможності доставляти більше газу для задоволення потреб Грузії. Однак, 5 березня він визнав, що ці технічні проблеми розв'язано. Того самого дня грузинський уряд оголосив, що він підписав нову угоду з Азербайджаном, достаточну збільшуючи доставку газу. („Асоційтед Прес”)

■ Не пропускати мігрантів

ЛЮБЛЯНА, Словенія. — Словенія, Хорватія і Сербія повідомили, що вони вже не пропускати-муть через свої кордони мігрантів, які не мають наміру подати прохання про притулок. Таким чином вони практично закривають так званий „балканський шлях”, який обирає багато мігрантів, що мандрують до багатьох країн західної Європи. Словенія повідомила 8 березня, що вона того ж дня розпочне нову політику. Хорватія і Сербія заявили, що вони зроблять те саме. Рішення Словенії відповідає постанові, яку винесено 7 березня на вершинній зустрічі Європейського Союзу в Брюсселі. Згідно з цим, країни ЕС мають повернутися до Шенгенської угоди про відкриті кордони, згідно з якою країни можуть заборонити в'їзд будь-яким мігрантам, котрі не подають прохання про притулок у цій країні. Приблизно 478 тис. мігрантів прибули до Словенії, але лише 460 з них подали прохання про притулок у цій країні. („Голос Америки”)

Революція не буває постійною

Два роки тому в Україні сталася Революція Гідності, яка закінчилася поваленням режиму колишнього кримінальника Віктора Януковича і втечею більшості його поплічників. Опісля почалася війна з Росією на Донбасі, яка теж викликала хвилю патріотизму. Подекуди ще й досі люди живуть у стані збудження, викликаному революцією, скликають маніфестації і віча. Але жодна революція не буває постійною і лише відкриває площину для будівничої діяльності тих, хто ту революцію робив.

Не всі в Україні збагнули цю істину. Суспільство було готове до протесту, але тепер не готове до реформ, до радикальних змін у житті. Звісно, на це є вагомі причини: перебування в СРСР не минуло без сліду і породило невміння діяти поза стереотипами минулого, очікування якихось дарів від влади, байдужість до корупції, творіння новітніх героїв, панування засади „моя хата скраю”. Залишилися й посилюються хвороби минулого.

Власне, системна корупція у пострадянській Україні – явище, якого не можна було уникнути. Вирішальні для радянського режиму особисті зв'язки зумовили відповідну „прихватування” і формування особливого економічного ладу – капіталізму „для друзів” і олігархічно-кланового політичного режиму. Присутність у владі стала неодмінною умовою безпеки крупного капіталу та доступу до державних ресурсів. Змагання олігархів між собою виглядало як політичний та медійний плюралізм. Приватизацію державної власності доповнила приватизація державної служби, де посада стала предметом купівлі-продажу. Корупція знищила свободу конкуренції, налякала закордонних інвесторів. Корупція зруйнувала суспільну мораль, формуючи у суспільстві переконання, що все і всі продаються і купуються.

Тепер влада змінилася, але корупційні схеми залишилися. Одіозним особам дали можливість втекти, а з рештою домовилися про лояльність. У них з'явилися й нові можливості, особливо заробітки на війні.

Дещо у боротьбі з корупцією зроблено, проте ще діють корумповані системи, які йдуть у наступ. Називають шалені суми вкраденого, а крадіїв – нема. Нетерплячі мріють про „третій Майдан”, який став би лихом для України і нагодою для Росії.

Революція Гідності дала зачатки громадянського суспільства, яке не лише протестує, а й діє. Прикладами можуть бути енергетична блокада Криму, затримка російських вантажівок, менш помітні, але важливі зрушення у житті сільських та міських громад, які вже не чекають команд з центру. Тепер треба об'єднувати ці прогресивні будівничі сили. Очевидно, потрібний доступ до інформації про заходи, що проводяться різними відомствами у корупційній боротьбі, щоб громадяни могли спостерігати, що відбувається з тими, хто вже був заарештований і кому висунули звинувачення. Потрібна щотижнева програма на державному телеканалі, де б керівники різних відомств звітували про оновлення, про діяльність за тиждень, а питання їм ставили б активісти з громадських організацій та журналісти.

Децентралізація влади має стати рушієм позитивних змін і запобіжником корупції, бо на місцях й справді видніше, але лише там, де є сильні громади, де наявне активне громадянське суспільство. І саме це суспільство має покликати до влади не вчорашніх компартійних вихованців, а людей молодих, національно свідомих, освічених, знайомих з державним життям розвинутих країн, а головне – чесних.

Щоб стати європейським народом, далеким від московської „азіатични”, потрібні, можливо, роки наполегливої праці, з помилками і розчаруваннями, але й з постійним поступом на шляху, який був обраний на Євромайдані, під час Революції Гідності.

ІСТОРІЯ

Українка у військовому мундирі

Історія Надії Савченко з її непростою військовою кар'єрою, російським полоном та вироком є приводом згадати перших українських жінок-військових, які століття тому, незважаючи на опір суспільства, зі зброєю в руках воювали проти російського війська. Нижче пропонуємо статтю українського історика, дослідника національно-визвольної боротьби в Україні у ХХ ст. СВЯТОСЛАВА ЛИПОВЕЦЬКОГО.

Дівчата, війна та „люшнівці“

„Нарід такий, як наш, що бореться на всіх полях о право життя, мусить все бути на чатах, бо не знає ні дня, ні години, коли столітній ворог зміряться завдати йому послідній удар“, – сказано в першій відозві „Жіночого організаційного комітету“ у Львові, оприлюдненій у грудні 1912 року.

В повітрі вже було передчуття світової війни, що змусило мобілізуватися й активне українське жіноцтво. Щоправда, перша відозва жодного відгуку не мала, даремно її творці чергували в своїй домівці, очікуючи масових зголошень від жінок, які б хотіли долучитися до їхньої ініціативи.

Втім, не лише жіноцтво, але й український загаль в Галичині досить стримано ставилися до закликів бути готовими до можливої боротьби. В той час студентів з мілітарними поглядами в суспільстві популярно називали „люшнівцями“, мовляв готуються боротися з москалем люшнею (патиком). І коли напередодні війни пластуни наважилися прийти на бал в одностроях, щоб зібрати гроші на стрілецьку організацію, то їх зустріли щирим обуренням.

Але й серед тих, що таки готувалися до війни, ставлення до „жінок в мундирах“ було більш ніж стримане. Перше товариство „Січові Стрільці“, яке виникло в 1913 році, відмовилося включати в свій склад дівчат, бо готувало майбутніх старшин, а уявити серед них жінок – було неможливим. І вже коли творилася нова структура – „Січові Стрільці-II“, яка мала статус „революційної“ й куди масово вступала робітнича молодь, місце в них знайшлося й для дівчат, які створили свою чоту – 33 січовичок з 300 членів.

Коли розпочалася війна, то лише троє дівчат з цілої чоти пішли воювати зі зброєю в руках. Як зауважувала їх чотова Олена Степанів, – „ні тоді, ні пізніше ніхто так і не застановлявся над питанням чим має бути жінка в часі війни“.

Студентка Львівського університету О. Степанів вступила до УСС в віці 22 років.

„Я була мов камінь, на заказ батька, на просьбу і слюзи матері, бо йшла сповнити свій обов'язок“, – писала О. Степанів. Її батьки втрачали обох дітей, бо сина покликали до австрійського війська, а донька зажадала воювати добровольцем. Її подруга з Пласту та „Січових Стрільців-II“ Гандзя Дмитерко була єдиною дитиною в сім'ї. Її вітчима мобілізували до австрійської армії: „Прощаючись зо мною сказав, що лишає нас самих, але сподівається, що дамо собі раду. Мені тоді стало ясно, що мама залишається сама, бо я вважала, що мені теж треба йти. Правда, мені дуже прикро стало, що залишаю маму у такий трудний час. Але молодечий порив і почуття обов'язку перед батьківщиною перемогли“.

О. Степанів та Г. Дмитерко стали першими українськими жінками-добровольцями, які захотіли служити у війську не як санітарки чи в іншій ролі, яка б пасувала жінці в той час, а саме як рядові стрільці, пліч-о-пліч з чоловіками. „З інших сотень приходили стрільці дивитися на нас, як на дивогляд“, – пригадувала Г. Дмитерко.

„В полі“

28 серпня 1914 року львів'яни масово евакуювалися перед приходом російських військ. В числі інших до Стрия виїжджали й добровольці, що зголосилися до Українських Січових Стрільців (УСС). Саме за кілька днів, на початку вересня 1914 року, 2,500 легіонерів склали присягу й поповнили ряди першої української військової формації в ХХ ст.

„Я на Закарпатті, в рядах Січових Стрільців. Дивний якийсь сон. Вісім днів їзди поїздом, три дні голодівки, примусова мандрівка по Мукачеві від третьої ночі до восьмої вранці та приїзд до Горонди, а тепер – тихі зітхання слабих у шпиталі і ясні, могутні філі пісні за вікном. Мої мрії здійснилися – працюю для України, йду кувати кращу долю... Кинула я книжки, науку, старий, спокійний Грац, забула про рідню, про іспити й увесь світ“, – писала у своєму щоденнику Софія Галечко, яка, покинувши університет, приєдналася до УСС, щоб бодай нести службу санітарки. А далі домоглася, щоб її зарахували до стрільців.

За короткий час О. Степанів, яку популярно кликали „Степанівна“, та С. Галечко здобули ранги хорунжих та були відзначені медалями за мужність. Це буде ще одним викликом для оточення, адже жінки на лінії фронту, або ж, як казали, „полі“ керували відділами стрільців.

Коли О. Степанів генерал Гнат Фляйшман нагороджував, то сказав, що вперше має нагоду вчепити медаль жінці. Правда, коли перепитав, чи вона воювала б і на італійському фронті, то почув: „Ні, бо я йшла на війну проти москалів“.

Сучасники згадували, що О. Степанів мала рідкісну для українців прикмету – поважала власних українських старшин і з погордою ставилася до чужих, в тому числі й австрійського генерала.

Іншою була ситуація в хорунжій С. Галечко. Дрібна на вигляд, колишня студентка командувала групою стрільців-гуцулів. Якось, коли військові позиції приїхав оглядати генерал Блюм, то С. Галечко довелося звітувати та давати накази. При тому, за спогадом стрільця Михайла Островерхи, „гепнула у глибоку яму, яких на цьому майдані було багато, що залишилися з осінніх боїв, – і щезла нам з очей! Гуцульня зайшла сміхом-глумом, а сотника Р. Сушка трохи грець не вдарив. Проте, після закінчення вправ, після дефіляди перед генералом Блюмом, зажавав він, – як елегантийний старий штабовик! – особисто стиснути руку хорунжій Софії Галечко, на грудях якої сяла срібна медала 2-ої кляси за героїзм на фронті“.

Жінки-старшини були дивом не тільки в австрійській армії, але й для супротивників. В телеграмі від 20 березня 1915 року до штабу корпусу начальник штабу російської 78-ої дивізії підполковник Лев Соколов звітував, що „у січовиків деякі офіцерські посади займають жінки“.

На горі Маківці відзначилася жінка стрілець – Ірина (Ярема) Кузь, яка гранатами знищила кулеметне гніздо. Українська газета в Америці „Свобода“ 19 серпня 1915 року подавала вістку з фронту: „Під Требеновом коло

(Закінчення на стор. 12)

СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич

Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800

E-mail: svoboda@svoboda-news.com

Fax (973) 644-9510

Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:

Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата:

\$90.00 на рік, \$50.00 на півроку.

Для членів УНСоюзу – \$80.00 на рік, \$45.00 на півроку.

Електронна версія (www.svoboda-news.com) – \$40.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	Fax (973) 644-9510
	E-mail adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	E-mail subscription@svoboda-news.com

Думки, висловлені в матеріалах, підписаних конкретним автором, не конче віддзеркалюють позицію редакції тижневика „Свобода“ або її видавця.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Я зовсім не згідний з Лозинським

У своїй статті „Українці, простіть мені” („Укрінформ“ 29 лютого, „Українські реалії“ 2 березня та інші видання) Аскольд Лозинський намагається виявити свою любов до українського народу через необгрунтований напад на провід Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ). Він має багато до сказання про совість, принципівість, християнське прощення, нещирість офіційних осіб та душпастирів УГКЦ, які намагаються „вибілити Папу словами „боремось проти російської дезінформації і пропаганди”.

Я розумію біль мого друга з дитинства А. Лозинського, бо я його поділяю. Вважаю, що гаванська спільна декларація Папи Франциска і Патріярха Кирила з 30 параграфів має 27 прекрасних, які дають мені як християнинові надію та надхнення на майбутнє. А три параграфи, тобто 25, 26 і 27, є погано сформульовані, і приносять більше шкоди, ніж добра в конкретній дійсності, в якій перебуваємо серед російської агресії та безкінечних наклепів з боку Московської Патріярхії на УГКЦ та Українські Православні Церкви Київського Патріярхату і Автокефальну. Про це я чітко пояснював у своїх англійських статтях та в кількох інтерв'ю для англійської та італійської преси.

Але я зовсім незгідний з А. Лозинським, коли йдеться про його розуміння суті Церкви. Виглядає, що для нього Церкву можна легко виміняти, коли вона не є стовідсотково згідна з моїми політичними міркуваннями. Церкви, яка в першій мірі є інструментом політики, я не потребую. Бо Церква, яка сьогодні гнеться під тиском однієї політики (навіть дуже потрібної сьогодні політики збереження суверенності та самобутності України), може завтра гнутися під тиском другої – дуже нищівної. Це ж трагічна історія Московської Церкви, яка служила спершу ультраконсервативним царям, а пізніше дала себе полонити більшовикам. УГКЦ не була і не сміє бути інструментом чияїсь політики, а має завжди шукати способів служити Богові і людові Божому у свободний спосіб. Цього, до речі, не розуміють в Московській Патріярхії ті, які твердять, що не можна засудити ані одні-

єї, ані другої сторони в російсько-українській війні на Донбасі. Свобода дії Церкви Христової не вимагає неутраляности в обличчі агресії. Вона вимагає правди, навіть якщо та правда є неприємною, а може й небезпечною для самого життя Церкви. Тому УГКЦ зазнала протягом свого існування стільки переслідувань і обмежень від різних урядів: римо-католицьких, православних, комуністичних. Тому навіть українські націоналісти не сприймали деяких поучень Митрополита Андрея Шептицького, коли він закликав триматися перше християнської моралі, триматися Христа, і утримуватися від усякої ненависти до інших народів (до того і до тих, які український народ поневолювали).

Мій друг А. Лозинський засуджує провід УГКЦ за те, що він намагається зрозуміти, чому Папа вважав необхідним підписати документ-декларацію, в якій є підступні параграфи, напевно, скомпоновані Москвою. Може краще було б, коли б він намагався зрозуміти провід своєї Церкви (чи може вже тієї, яку він колись вважав за свою). Патріярх Святослав подає свою аналіз у стриманий і урівноважений спосіб. Він розуміє, що Папа Франциск принципово завжди шукає діалогу (навіть тоді, коли йдеться про розмову з нещирим співбесідником), тому що вірить, що без діалогу ніяк не можна дійти до кінцевого розуміння. Можна з цим підходом не годитися, але зовсім інша річ через емоційність не хотіти зрозуміти цього підходу Папи. Далі Патріярх Святослав підкреслює, що в нашому досвіді немає чого багато доброго очікувати від угод, укладених між Москвою і Римом, особливо тому, що вони у цьому випадку знов говорять „про нас без нас”. На якій же підставі можна говорити про брак хребта зі сторони Патріярха Святослава чи інших греко-католицьких коментаторів, які твердо й голосно, хоч вправді без образ, критикують неслухні параграфи гаванської декларації?

А. Лозинський не знає до кінця внутрішньої мотивації Папи Франциска. Він не знає, чим мотивується Патріярх Святослав, чи навіть така проста людина, як я. Може він повинен трошки застановитися над тим, що він закидає людям

як нещирість, безхребетність, політичний ринок? А щодо його твердження, що його зауваження „є гострими, але вони наскрізь християнські”, мушу висловити свою незгоду. Твердження, що в християнському віровченні „поки може бути прощення, мусить відбутися виявлення жалю і признання свого гріха грішником” більш правдоподібно стосується старозавітного закону, ніж Доброї Новини Христової. Христос вчив любити навіть ворогів. А милосердний батько в євангельській притчі про блудного сина, яку цитує А. Лозинський, вибігає назустріч своєму блудному синові ще до того, як син встигає просити прощення.

Щодо політичних питань і націоналістичних доктрин, не беруся повчати А. Лозинського, адже я знаю, що він твердий український патріот і це він довів довголітньою працею. Але коли йде мова про суть християнства, то такі відважуся, хоч я сам грішник. З точки зору українського греко-католицького віровчення, Церква повинна захищати свій народ, але вона не сміє бути зведена до рівня, де вона була б тільки інструментом місцевих політичних міркувань.

Я подаю відповідь на заклик А. Лозинського „підняти свій голос, але тільки по власній совісті”. Для мене – по власній совісті – ніколи не буде „Україна понад усе.” Я християнин і для мене Бог понад

усе. Чи я обурений, що Папа Франциск підписав документ з хибними твердженнями, підготовленими московськими спеціалістами? Абсолютно. Чи я згідний з амбівалентністю Папи щодо того, чи війна на Донбасі є російською агресією? Ніколи. Чи я вважаю Папу скомпромітованим аж поки не проситиме публічно навколівши в українського народу прощення? Ні. Я просто незгідний з його рішенням і з його висловами. Але в Католицькій Церкві, поки Папа не навчає з рамени свого учительського уряду про питання віровчення, я не мушу з ним годитися. Бо в Церкві Христовій є багато більше свободи, ніж різні політики собі уявляють.

Накінець пригадаю, що нападали на провід УГКЦ і її душпастирів доволі легко. А що ми грішники, то, напевно, нам дещо належить. Багато важче є подати Римові і світовим аналітикам виважену, спокійну відповідь на питання, чому УГКЦ не згідна з трьома хибними параграфами гаванської декларації, які стосуються УГКЦ, Українських Православних Церков, не підлеглих Москві, та російської агресії проти України в Криму і на Донбасі. Маємо не тільки емоції, а також і розум. Вживаймо розум в обороні істини й справедливості.

о. Андрій Чировський,
Тусон, Арізона

Шукаємо родину Андрахів

Стефанія та її діти Микола і Люба Павлики з міста Зборів Тернопільської області просять допомогти розшукати братів і сестер по лінії Марії Павлик (дівооче прізвище – Андрах), які проживали в селі Журавиця Перемишльського району (Польща) і виїхали в США приблизно в 1945 році. В 1944 році М. Павлик померла і похована на цвинтарі в Польщі. В 1945 році сім'я Миколи Павлика разом з сином Євгеном і бабусею, мамою Миколи, була насильно вивезена під час акції „Вісла” в село Кретівці Збаразького району.

В 1970-их роках родина Андрах написала з Кліфтону до села Кретівці, сусідці Зофії Фединак, яка передала нам лист (на той час ми вже проживали в Зборові). В листі було вказано, що вони розшукували нас 20 років.

Ми неодноразово писали їм листи, однак відповідей не отримували. Можливо листи перехоплювали. Зв'язок перервався. Ми не знаємо чому лист був адресований З. Фединак. Просимо відгукнутись Володимира і Софію Андрахів або їх дітей та внуків. Дуже хочемо, щоб стосунки відновились. Наперед вдячні за допомогу.

Контактні телефони: (380-96) 589-2567 – мобільний телефон Стефанії, (380-3540) 21510 – вдома у Зборові; (380-67) 375-2605 – телефон Миколи. Поштова адреса: Микола Павлик, проспект Степана Бандери, 19-28, Тернопіль, 47001 Ukraine. Електронна пошта: annanatalia250@gmail.com.

Микола Павлик,
Тернопіль

Запрошує „Самопоміч” в Нью-Йорку

Значний доробок має Відділ Об'єднання Українців Америки (ОУА) „Самопоміч” в Нью-Йорку. Ще 29 листопада 2015 року члени, а зокрема сеньйори, зішлись у приміщенні Українського Народного Дому, щоб відзначити День Подяки. Свято урочисто відкрила, а відтак провадила, імпрезова референтка Оксани Лопатинська, яка подякувала Українській Кредитовій Кооперативі „Самопоміч” Нью-Йорку за її спонсорство. Головне слово мала голова відділу Наталія Дума, яка закликала допомогти Україні вийти з скрутної ситуації, щоб мир та спокій запанував на її землі. Опісля парох церкви св. Юра о. Бернанд Панчук провів молитву і поблаго-

словив їжу.

У мистецькій частині виступили викладач Українського Музичного Інституту Америки академічна співачка Ольга Обертос, а її чоловік Ярослав забезпечив музичний супровід. Їхні донечки Христинка і Аня декламували вірші Тараса Шевченка. Присутні мали нагоду споживати смачні страви з ресторану Народного Дому (Ukrainian East Village Restaurant).

У місяці грудні відбулися прогулянки до села Помони, Нью-Йорк, що лежить в долині між лісовим ланцюгом гір Рамапо і Палісадським кряжем, та до театру в Рокфелер-центрі щоб побачити „Різдвяний спектакль” („Radio City Christmas Spectacular”).

У домівці товариства „Самопоміч” майже кожного четверга збираються сеньйори. 17 грудня завітав до них св. о. Миколай, який обдарував кожного дарунком та побажав гарного свята. Сердечно дякували гості організаторам свята Нілі Онуферко, Ірені Д'алессіо і Донні Сусь.

У січні в домівці відбувся „Щедрий вечір” 83-го Відділу Союзу Українок Америки. У програмі, яку провадила імпрезова референтка Надя Савчук, взяли участь голова відділу Любов Шатанська, Галина Романишин, Надія Шмігель, Люба Фірчук, Рома Шуган, Ірина Куровицька й інші. Група спільноти „Матері в молитві” звеселила присутніх щедрівками і колядками.

7 лютого залу товариства заповнили члени Уряду пластуни-сень-

йорів Станиці Нью-Йорку. Традиційну „Сеньйорську ялинку” відкрила голова Уряду Адя Федаш. Програма включала розповіді пластуни о. Лева Голдейда і Ярослави Рубель. Святковим співом керувала Наталка Соневицька, а трапезою займалася Зірка Ключас.

11 лютого сеньйори „Самопоміч” зустрілися на День св. Валентина. Частування приготував голова Головної Управи ОУА Олег Лопатинський.

Програма товариства включає руханку для сеньйорів кожного вівторка, в той сам день курси гачкування і плетіння. Управа закликає членів брати активну участь у житті товариства. Про інформації просимо дзвонити на число 212-777-1336.

Мотря Мілянчик,
Нью-Йорк

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Діти зі сходу України відвідали Карпати й Львів

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Цьогорічна програма Злученого Українсько-Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК) „Пізнай свій рідний край” дала можливість 18 дітям і двом учителям селища Сартана, що біля Маріюполя, святкувати Йорданські свята на Бойківщині, у селі Лімна, Львівської області.

Надійшла подяка директора школи:

„Шановні пані і панове ЗУАДК! Адміністрація Маріупольської спеціалізованої школи ч. 8 висловлює вам глибоку вдячність за організацію поїздки учнів нашої школи до села Лімна на святкування Водохреща.

Дякуємо за надану нашим дітям можливість познайомитися з народними звичаями, традиціями та обрядами українців, що мешкають у Карпатах, а також за отриману нагоду познайомитися із прекрасним старовинним містом Львовом.

Ця поїздка позитивно вплинула на емоційний стан дітей. Після пережитих обстрілів і життя у постійному напруженні вони

Прогулянка дітей у Карпатах.

потребували психологічної реабілітації. Деякі діти з числа групи під час трагічних подій у селищі Сартана втратили близьких і

тому зроблена вами справа має для нас велике значення. Завдяки цій подорожі діти ще раз переконалися, що схід і захід – це єдина Укра-

їна. Миру всім та злагоди! З повагою, директор школи Л. Корона“.

ЗУАДК

Герой Майдану одержав біомеханічну протезу руки

Роман Дзівінський з біопротезом руки. (Фото: ЗУАДК)

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Коли 20-річний Роман Дзівінський відкривав на київському Майдані подаровану „медичну” пачку, схований в ній вибуховий пристрій завдав йому важкого поранення: юнак втратив ліву руку до ліктя і пальці правої руки. Шрапнелі від вибуху також поранили обличчя, рамена, груди, очі та легені. Він вижив просто Божим чудом.

Р. Дзівінського лікували у Львові та Польщі, а відтак він переїхав до Філядельфії для дальшого лікування з надією отримання біомеханічної протези руки.

29 грудня 2015 року Р. Дзівінський одержав свою біомеханічну руку. На своїй сторінці у Фейсбукці він пише: „Всім вітання друзі! Я

дуже хочу всім подякувати за подарунок на Новий Рік. Це саме найкраще, що могло бути, мені поставили новий протез, з яким я вже пробував писати, їсти, робити різні роботи в дома і навіть їздити на машині. Я дуже вдячний всім, хто долучився до мого лікування і протезування, що їх оплатила українська американська громада США за старанням Злученого Українського Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК) та офіційного представника „Touch Bionics” в Україні Товариства „Стальмед“.

Хоча компанія „Стальмед” і встановила Р. Дзівінському протезу, однак всі фонди на цей протез ще не були зібрані. Вартість протезування, включно з гарантією на два роки, становить 47 тис. дол. Загальна сума зібраних на даний час грошей є 33,950 дол. ЗУАДК продовжує збірку необхідних фондів для протези Р. Дзівінського.

ЗУАДК

Пластове новацтво поїхало на зимову прогулянку

Ірена Савчин

МОНТІСЕЛО, Нью-Йорк. – 7 лютого відбулася одноденна зимова прогулянка пластунів-новаків нью-йоркської метрополії та їхніх родин на лещетарській горі „Holiday Mountain”. Її організували члени сенйорського куреня „Спартанки”, гурток Нью-Йорк-Нова Англія.

43 новаци та їхні родини, разом понад 80 учасників, скористалися з чудової погоди лещетування на стежках прихильної гори. Також була нагода брати участь в „tubing” – спусках з засніженої гори на гумових колах. Стежки були густо засипані штучно-зробленим снігом, і діти могли забавлятися цілий день.

При кінці дня всі зібралися на велику ватру, де можна було зігрітися пісеньками і насититися солодощами. Організатори перепровадили знайому казку „Рукавичка” і включили новаків і новачок до участі в інсценізації. Ватра закінчилася традиційною пластовою піснею прощання „Ніч вже йде” та „іскрою”.

Провідниками прогулянки були Таля Даниш – станична нью-йоркської Станиці Пласту, Романа Пилип, Ліда Прокоп і Леся Матійко з підтримкою Лесі Магун, Лесі Козіцької та Віри Миськів.

Учасники прогулянки готуються до запалення ватри.

У світі боронять Надію Савченко

КИЇВ. – Надія Савченко від 3 березня оголосила сухе голодування на знак протесту проти зволікання з винесенням їй вироку після того, як на суді в місті Донецьку, Росія, де того дня очікували на завершення слухань після останнього слова Н. Савченко, суддя неочікувано закрити засідання й оголосив перерву до 9 березня. При цьому ще в середині грудня Н. Савченко оголосила „звичайне“ голодування.

6 березня у Києві та Харкові розпочалися акції на підтримку Н. Савченко. В столиці учасники акції рушили з Майдану Незалежності центральними вулицями до Повітрофлотського проспекту, несучи плакати на підтримку Н. Савченко та національну символіку. Учасники зібралися під Посольством Росії у Києві, закидали будівлю пакетами з зеленкою і яйцями. Учасники акції вигукували „Наді – волю!“. Вони принесли з Майдану шибеницю з опудалом Володимира Путіна та підпалили прапор Російської Федерації.

У Харкові учасники протесту прийшли до Генерального консульства Росії, де скандували „Путін! Геть із

України!“.

Голова Верховної Ради Володимир Гройсман закликав усіх, для кого небайдужа доля Н. Савченко, переконати її припинити голодування. За його словами, тиск усієї демократичної міжнародної спільноти врешті-решт проб'є стіну безсердешності тих, хто влаштував це судилище, і Н. Савченко вийде на волю.

Народний депутат і колишній голова адміністрації Донецької області Сергій Тарута заявив: „Повільна і болісна смерть Надії в російській в'язниці стане імпульсом, подібним до розстрілу „Небесної сотні“. Ця трагедія запустить некерівані процеси, які можуть обернутися масовим кровопролиттям або повноцінною війною в регіоні“. Він написав листа Президентові Петрові Порошенкові з проханням звернутися до провідників Німеччини і Франції з вимогою негайно чинити тиск на Президента Росії у цій справі, а голову Верховної Ради і всіх депутатів негайно зібрatis на позачергову сесію, щоб виробити єдину стратегію порятунку Н. Савченко і звернутися до всіх законодавчих

Віче на Майдані Незалежності у Києві. (Фото: „Громадське ТБ“)

зборів світу для підтримки позиції України.

Пікет з вимогою звільнення Н. Савченко відбувся у Берліні. Організатор акції, колишній політв'язень Рональд Вендлінг заявив, що влаштуватиме разом з товаришами флешмоб між Посольством Росії і Бранденбурзькими воротами, показуючи як двоє чоловіків хапають „Надію“, намагаються на неї нарукники і кидають у клітку. Він сам зшив величезний український прапор, виготовив плакати і фотографії.

6 лютого у Санкт-Петербурзі, Росія, відбулася акція на захист Н. Савченко. Понад 30 активістів вийшли на центральний Невський проспект, заявивши, що їхня акція – це незалежна ініціатива небайдужих громадян, які прагнуть підтримати рішучий і категоричний ультиматум російській владі, що його висловила у своєму останньому слові Н. Сав-

ченко. Текст цього останнього слова, яке українка не змогла виголосити на суді, активісти роздавали перехожим як летючки.

27 лютого у Москві під час ходи пам'яті про російського опозиціонера Бориса Немцова вулицями російської столиці пройшла колона на підтримку Н. Савченко. До акції долучилися адвокати Н. Савченко та її сестра Віра.

6 березня у бельгійському місті Антверпені відбулась акція на підтримку Н. Савченко. Українці і бельгійці, які взяли участь у маніфестації, висловили солідарність з українською героїнею та вимагали від путінського режиму її звільнення.

На 9 березня акція на підтримку Н. Савченко оголошена у ряді міст світу.

„Укрінформ“, Радіо „Свобода“, „Українська правда“

У Москві вимагали звільнення Надії Савченко. (Фото: „Новая газета“)

Повідомляємо шановне громадянство, що конференція до 145-ліття з дня народження Лесі Українки, анонсована у статті Альберта Кіпи „Ювілей Лесі Українки та УВАН у США“, перенесеться з 13 березня на іншу дату, про що буде повідомлено.

Канцелярія УВАН

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ У ДІТРОЙТІ, МИШ.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться

у неділю, 10 квітня 2016 року, о 1-й годині по пол.

в Українському Культурному Центрі
26601 Ryan Road, Warren, MI 48091

У загальних зборах зобов'язані взяти участь з рішучим правом голосу члени управ окружних комітетів, конвенційні делегати, та по два делегати наступних відділів:

82, 174, 175, 292, 341

Гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо:

У нарадах візьме участь –

Анатолій Дорошенко - Почесний член Головного Уряду УНСоюзу

За управу Округи:

д-р Олександр Серафін - голова округи

Оля Гнатівич - секретар

Ольга Марущак - касир

**Наукове Товариство ім. Шевченка
в Америці**

запрошує на

презентацію книги

відомої української поетки

Наталки Білоцерківець

(Київ)

„Ми помрем не в Парижі“

(Київ, Абабагаламага, 2015)

До книжки Наталки Білоцерківець - однієї з найважливіших сучасних українських поетів — увійшли вірші з усіх її збірок: „Балада про нескорених“ (1976), „У країні мого серця“ (1979), „Підземний вогонь“ (1984), „Листопад“ (1989), „Алергія“ (1999), „Готель Централь“ (2004). Це найповніше на сьогодні вибране авторки.

**в суботу, 19 березня 2016 року
о 5-й годині по пол.**

в будинку НТШ

63 Fourth Ave (між 9-ою і 10-ою вулицями)
New York, NY 10003

МИСТЕЦТВО

Мисткиня Інга Жовтобрюх розмалювала будинок

Олександр Костирко

ЧЕРКАСИ. – Про незвичайні малюнки в одному з будинків розповіли в Жіночому центрі. Розмалювала вхід до будинку художниця-любитель Інга Жовтобрюх. Відразу мене зустріло поле соняшників. Над ними літали бджілки, а високо в небі – пташки. На баштані жінка в українській вишиванці куштувала кавуна.

Дізнавшись про мету мого приходу І. Жовтобрюх почервоніла: „Яка з мене художниця? Я просто передаю в малюнку те, що в мене на душі“.

Народилась І. Жовтобрюх в невеличкому містечку Єдинці, в Молдові. Після закінчення середньої школи поступила до місцевої художньої школи, яку успішно закінчила. З дитинства їй подобалось малювати. До цього заохочував старший брат Юрій. Він був відомий в містечку та за його межами художник, вирізав картини на дереві. Уже тоді малень-

Інга Жовтобрюх і її мальовані козаки. (Фото: Олександр Костирко)

ка сестра робила йому ескізи до майбутніх картин.

Потім було навчання у Вінницькому політехнічному інституті. Розма-

лювала стіни в дитячих закладах, щоб був якийсь заробіток студентці. Після закінчення інституту інженера І. Жовтобрюх направили працювати до Черкас. Тут одружилась та народила двох синів.

Відколи пішла на пенсію, стала вільним художником. Малюнки між поверхами відтворюють життя козаків. Подібна тема в неї з'явилась після подій у Тирасполі, в Придністров'ї. Сприяли розповіді мами, яка, за національністю татарка, проживала в Криму. Її, маленьку, разом з усім сімейством відправили на Урал. Тільки після хрущовської відлиги змогли виїхати з тих країв. Хтось лишився в Ташкенті, а мама поїхала до Молдови.

Розповіді мами про голод і холод заслання не могли не позначитись на творчості І. Жовтобрюх, надихнули художницю до малювання картини з життя козаків – справжніх українців.

Представили сакральну архітектуру Василя Зорика

Самодіяльні артисти вітають Василя Зорика. (Фото: Тетяна Будар)

Тетяна Будар

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – У залі Державного історико-архітектурного заповідника 12 січня відбулося відкриття виставки „Сакральне зодчество архітектора Василя Зорика“.

Залю прикрашали мистецькі пам'ятки, що повернулися з реставрації. Чимало вітань і побажань на адресу відомого архітектора, директора заповідника В. Зорика висловлювали присутні.

В. Зорик народився 12 січня 1961 року в селі Мужилів, в Івано-Франківському професійно-технічному училищі здобув спе-

ціальність різьбяр по дереву. Потім навчався на архітектурному факультеті Львівського політехнічного інституту, а у 1991 році – у Міжнародній школі сакральної архітектури. За його проєктами побудовані церкви в багатьох селах, Меморіал воїнам ОУН та УПА в Бережанах.

Художня частина вернісажу була насичена колядками, щедрівками, піснями-молитвами, які виконували учасники народного хору „Просвіта“ і співачка Лілія Слободна. Акомпаніювала Євгенія Біркова. Цікаве вертепне дійство представили учасники фолклорно-поетичного театру „Взори“.

Гравюри повернулися в Україну

Євген Цимбалюк

РІВНЕ. – 17 вересня 2015 року передали з США до обласного краєзнавчого музею 20 оригінальних робіт політичного діяча та художника УПА Ніла Хасевича, які після загибелі повстанця (1952) таємно переправили до США.

Там картини та гравюри перебували в українських емігрантів, використовувалися на художніх виставках.

Цей подарунок музеєві безпосередньо здійснив Петро Содоль, активний дослідник історії УПА, співробітник видавничого комітету „Літопис УПА“, колишній президент видавничої корпорації „Пролог“ в Нью-Йорку.

Відкривається виставка Якова Гніздовського

НЬЮ-ЙОРК. – Виставка „Яків Гніздовський: зміст і стиль, еволюція перспектив“ триватиме в Українському Музеї (222 East 6th St., New York) від 13 березня до 7 серпня.

Я. Гніздовський серед покоління повоєнних українських мистців діяспори здобув визнання як один з найвидатніших і найвідоміших авторів. Логотип Українського Музею створив Я. Гніздовський. Виставка представляє понад 100 творів мистця і включає олії, дереворити, лінорити, кераміку, скульптури, рисунки.

Куратор виставки Ярослав Лешко сказав: „Дивовижна творчість Гніздовського, у якій домінують живопис і графіка, ставить його в ряди художників-граверів, що мають довгу й вагомую традицію від Альбрехта Дюрера, дереворити якого надихали раннього Гніздовського, до сьогодні. Специфіка бачення світу в Гніздовського одночасно пряма, доступна і промовиста. Вона формувалася в художніх академіях Варшави і Загребу, в громаді імігрантів недалеко Мюнхену, була кована могутньою хвилею модернізму, моментами кризи, наполегливістю і кінцевим тріумфом“.

Найбільш зрілими й довершени-

ми творами Я. Гніздовського є його дереворити, над якими він серйозно зосередився від 1960 року, основним предметом яких є природа, її флора й фауна.

Пітер А. Вік, куратор Відділу графіки бібліотеки при Гарвардському університеті, зауважив значення досягнення Я. Гніздовського ще 1976 року, коли писав: „Дереворити Якова Гніздовського становлять одні з найбагатших і найоригінальніших естампів в американській графіці за останні 30 років“.

Виставка, що також включає скульптуру й кераміку, базується головним чином на багатій збірці його робіт в Українському Музеї, велика частина якої була подарована дружиною мистця Стефанією (Фанні) Гніздовською та їхньою дочкою Мірою Гніздовською. Інші даровані твори походять зі збірок Урсулі та Остапа Балабанів і Татіяни та д-ра Андрія Тершаківців. Виставка також доповнена щедрими позиками від членів і друзів Музею. Музей особливо вдячний Українському Інституту Модерного Мистецтва в Чикаго за позичення картин і естампів Я. Гніздовського.

Український Музей

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ОКРУГИ НЬО-ДЖЕРЗІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОКРУГИ

відбудуться

в суботу, 2 квітня 2016 року, о годині 1:00 попол.

у приміщенні Головної канцелярії УНСоюзу
2200 Route 10, Parsippany, NJ

У загальних зборах зобов'язані взяти участь з рішучим правом голосу члени управи окружного комітету, конвенційні делегати та по два делегати від наступних відділів:

25, 27, 37, 42, 70, 76, 133, 134, 142, 155, 171, 234, 269, 287, 353, 372

Гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо:

У НАРАДАХ ВІЗЬМУТЬ УЧАСТЬ:

Члени Екзекутивного Комітету УНСоюзу

ЗА УПРАВУ ОКРУГИ:

Юрій Симчик, голова округи Північного Нью-Джерзі

Про це говорили...

(Закінчення зі стор. 5)

колоністами понад 2,500 років тому на південно-му заході Криму. Саме у Херсонесі відбулося хрещення київського князя Володимира, який потім поширив християнство на всю Київську Русь.

Раніше Україна застерегла російську сторону від проведення будівельних робіт на території національного заповідника. Але фактично Росія господарює в заповіднику на власний розсуд. Народний депутат України Людмила Денісова повідомила, що до російського музею „Ермітаж“ (Санкт-Петербург) терміново вивозять унікальні колекції з „Херсонеса Таврійського“. Губернатор Севастополя Сергій Меньяло заявив 25 лютого, що ученим ЮНЕСКО не можна приїждати до Херсонесу, доки його не визнають територією Росії. „Марно приїдуть, то й точку зору поміняють“, – сказав він.

Я був у Херсонесі й зберіг незабутнє враження від безлюдного міста з білими мармуровими колонами, у яких було чутно посвист морського вітру, бо море лежало поруч і вимивало у хвилях білі шматки колишнього грецького посуду. Руїни історичного собору були у загороді, на якій таблиця застерігала про небезпеку падаючих з будівлі її уламків.

Через хворий зуб став „карателем“

Громадянина України Сергія Литвинова судять в Росії як „українського карателя“, якому приписують вбивство 40 громадян Росії, у тому числі дітей, зґвалтування. Він жив у селі Комишне, у п'яти кілометрах від російського кордону. Його дружина Олена Папушина востаннє бачила С. Литвинова 12 серпня 2014 року. Він страждав від зубного болю і сільський фельдшер Галина порадила йому піти на російську територію, де були лікарі. „Коли Литвинов прийшов до мене, я зрозуміла: треба різати. Кажу, давай йди в селище Тарасівське, там є лікарня. І він пішов“, – розповідає вона.

32-річний С. Литвинов народився на Луганщині, має сім класів освіти, стільки ж дітей. На життя заробляв випадковими підробітками: копав

„Херсонес“ залишається українським, згідно з рішенням ЮНЕСКО. (Фото: УНІАН)

ями, пас худобу, допомагав місцевому фермеру. В армії не служив, у збройний конфлікт на сході залучений не був. Але в матеріалах Слідчого комітету Росії став „карателем“ батальйону „Дніпро“. За матеріалами слідства батальйон „Дніпро“ „здійснював каральні операції“ в районі Станиці, де насправді ніколи не діяв, а в селищі Широкий, в якому начебто перебувала його база, українські військові не базувалися. У самому батальйоні „Дніпро“ стверджують – ніколи такий у них не служив.

У лікарні йому подали хірургічну допомогу. Інші хворі повідомили поліцію, що у палаті перебуває „каратель“. С. Литвинова вивезли до Ростова-на-Дону, де з ним проводили слідчі дії. Але слідство зайшло в глухий кут: не виявлено тіл начебто вбитих С. Литвиновим людей, немає свідків „каральних акцій“, жодного очевидця чи потерпілого не

знайшлося.

У Тарасівському районному суді адвокат Віктор Паршуткін назвав справу С. Литвинова вигадкою від початку до кінця. За його словами, справа сфабрикована з пропагандистською метою – показати російському телеглядачеві „звірства“, що їх скоюють українські військові на Донбасі. Консулові України у Ростові-на-Дону Олександрові Ковтунові С. Литвинов заявив, що над ним знущалися, катували, тому він підписав звинувачення проти нього.

Міністерство закордонних справ України включило С. Литвинова до списку політичних в'язнів України в Росії. Тепер слідство вигадало нове звинувачення: нібито С. Литвинов вкрав у росіянина два авто. Потерпілий ніби впізнав С. Литвинова за показаною слідчим світлиною. Справа „українського карателя“ у Росії: півтора року без доказів.

МАЙБУТНЄ СВОЄЇ РОДИНИ ЗАБЕЗПЕЧТЕ ТЕПЕР

Отримайте більше з УНСоюзом

ДОВГОТРИВАЛІ АНУІТЕТИ

2.5%*

5-РІЧНИЙ

2.75%*

7-РІЧНИЙ

3%*

9-РІЧНИЙ

**ЗВЕРТАЙТЕСЯ
ДО НАС:**

888-538-2833

* Відсотки тільки на перший рік
Всі пенсійні рати підлягають змінам.
Не дійсні в усіх штатах.

- Без додаткових адміністративних оплат від продажу і збереження
- 10% можна вибрати без штрафу
- Мінімальна сума вкладки тільки \$1,000
- Довгострокове переривання контракту (вибір грошей) можливе за умов:
 - Поліса дотримується до кінця терміну
 - У випадку тяжкої недуги
 - Вимог старечого дому
 - Медичних видатків, пов'язаних з нещасними випадками

Український Народний Союз, Інк.

2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054 • Загальні інформації: 800-253-9862 • Fax: 973-292-0900

www.UkrainianNationalAssociation.org • facebook.com/UkrainianNationalAssociation

У пошуках між...

(Закінчення зі стор. 1)

зури". Не встиг М. Саакашвілі зібрати масові форуми „Руху за очищення“ в Одесі, Києві, Харкові, Чернівцях, Ужгороді, як „незалежна“ преса стала розповсюджувати примітивні підозри у бажанні реформатора створити власну політичну партію.

Найбільше цей „чужак“ дошкуляє тим, що хоче бачити корупційних чиновників за ґратами. Дивак якийсь. Це ж було б не по-українськи. По-українськи – з корупцією треба боротися, боротися, боротися, і тихенько сміятися з Європи, яка вірить у цю боротьбу.

Ні, вже не вірить. Має перед очима тяжку долю „чужаків“ в Україні – Міністра охорони здоров'я Олександра Квіташвілі, який вже не одну заяву подав на звільнення, бо не годен зламати в галузі опір до змін; Міністра економіки і торгівлі Айвареса Абромавічуса, що теж не витримав свого корупційного оточення; Давида Сакварелідзе, котрому так і не дозволили реформувати Генеральну прокуратуру і зрештою

витіснили з Києва до Одеси.

На нинішній день вже й самі ті „варяги“ зрозуміли, з якою метою їх запрошували до України – щоб вони послужили привабливою реформаторською вітриною для Європи. А за спинами чистих від корупції міністрів – „свої“ для влади заступники і вся нижча міністерська рать.

Чи думає влада, в якій безвиході опиниться, якщо з уряду підуть усі до одного реформатори?

І чи не є наївним – ділити реформаторів на „чужих“ і „своїх“? І щось гіршого – боятися „чужих“, вбачати у них „агентів впливу“ Європи чи Америки, як це пише відомий київський автор Сергій Дацюк: „...Де чужоземці проникають в державу і отримують формально дуже швидко громадянство, то там вже не йде мова про Україну і державу. Тут ми маємо справу вже з міжнародним капіталом, для якого всі ці громадянства нічого не варті. Вони продаються та купуються. Україна вперше в такому масштабі застосувала це. Але насправді це люди, які нав'язані нам міжнародними фінансовими структурами США та ЄС. Українців

змусили до цього. В цьому сенсі вже немає України. Україну не питали, а поставили перед фактом. Ви хочете в Європу? То візьміть цих людей. Нам прислали тих, хто фактично є агентом Європи та США. В цьому сенсі мова вже не йде про незалежну, суверенну Україну. Мова йде про включення України під міжнародні корпоративні структури...“.

Забув С. Дацюк, як у IX ст. наші предки, „чудь, словени, кривичі і весь“ ішли за море варягів просити: „Земля наша велика і багата, та порядку в ній нема. Приходьте княжити нами...“.

І створили варяги могутню Русь, але не надовго, бо нашої національній душі порядок дотепер не є визначальним життєвим критерієм.

І так борсається Україна в рідному болоті: жити всім хочеться, як в ЄС чи в Америці, але без „агентів впливу“. Ну то обійдіться без них, візьміться самі серйозно за реформи. Тим більше, що найтяжчі з них, непопулярні, вже майже здійснені. Залишаються структурні, популярні – судова реформа, звільнення підприємства від бюрократії, реформа державного управління.

Обійдіться, як можете, без кредитів, а як не можете, що позбудьтеся, врешті-решт, наших українських хитрощів і станьте яснішими та ближчими для світу. Інакше урветься йому терпець.

Виконавчий директор Міжнародного Фонду Блейзера Олег Устенко дуже добре радить офіційному Києву: „Співробітництво з МВФ має бути збережене не за рахунок прохань і традиційного для України водіння за ніс, а за рахунок виконання взятих на себе зобов'язань реформувати країну. Інакше настануть надто тяжкі часи, й не лише з економічної точки зору“.

А все ж, дорогі читачі, пробуймо додати певне „раціональне зерно“ в тому, що декому в Україні не подобається практика запрошень спеціалістів з-за кордону. Значить, зачіпають такі запрошення український національний гонор. Значить, десь в глибині живе віра у власні сили. І в наступному огляді ми назвемо декілька українських прізвищ, які в найближчому майбутньому – буквально за пару місяців – можуть стати знаковими в українській політиці і в самій долі України.

Українка...

(Закінчення зі стор. 6)

Болехова йшла Кузівна як „око“ (розвідка – С.Л.) перша на переді походу стрільців і наших військ. В селі зловила сама двох козаків і одного салдата в полон і здобула дуже важні карти московського штабу та багато іншого воєнного матеріалу“.

В полоні і на волі

„Баришня-офіцер“, „переконана мазепинка, ненависниця Росії“, – так відреагувала російська преса на новину про полон українки О. Степанів. Тим більше поваги мала славна січовичка від інших австрійських в'язнів. Відомо, що ув'язнений генерал Вайцендорф організував збірку грошей серед австрійських офіцерів на допомогу Степанівні.

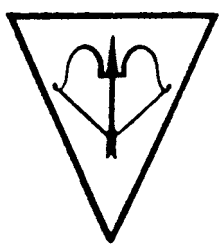
В 1917 році О. Степанів знову приєдналася до УСС й зустріла бойових подруг – Г. Дмитерко та С. Галечко. Але вже в лютому 1918 року вороги „жінок в мундирах“ домоглися офіційної заборони їхнього перебування у війську.

О. Степанів, яка повернулася до навчання, пережила це відносно спокійно, а от С. Галечко була морально прибитою. Ще на початку війни, перебуваючи на Закарпатті в щоденнику писала: „Поки кров грає в жилах і серце б'ється сильно в грудях – вперед! Вперед! Поломимо скали, перепливемо ріки, спалимо вогнем молоді душі всі твердині, всі замки, всі ворожі думки й діла...“.

Згодом О. Степанів стала відомим науковцем, а після Другої світової війни на 10 літ стала в'язнем советських тюрем. Г. Дмитерко емігрувала до Америки.

Зі спогадів О. Степанів: „...Чим має бути жінка в часі війни? Фронтівиком різних родів зброї? Піхотинцем, кінотчиком, гарматчиком, телефоністом, розвідником, сапером, піоніром, санітаром чи сестрою-жалібницею (хоч одна „жіноча“ форма)? Чи, може, має зайняти місця в заплілі – в магазинах, інтендатурах, лічницях? А, може, має вона зайняти опустілі по фронтівиках місця в цивільних урядах, фабриках? А може, має бути всюди – відповідно до здібностей, доброї волі й охоти? Так!“.

„Український тиждень“, 1 березня

ПЛЕМ'Я ПЛАСТУНОК „ПЕРШІ СТЕЖІ“

влаштовує

„ДЕННИЙ ТАБІР ПТАШАТ ПРИ ПЛАСТІ“

для дітей від 4 до 6 років, які володіють (розуміють і говорять) українською мовою

- Дитина мусить мати закінчених 4 роки життя до 31 серпня 2016 р. Вийнятків немає.
- Дитина мусить мати усі приписані щеплення.
- Дитина, яка склала Заяву Вступу до новацтва, не може брати участі в таборах для Пташат.

Табір відбудеться на Союзівці у двох групах:

- від неділі 19 червня до суботи 25 червня 2016 р.
- від неділі 26 червня до суботи 2 липня 2016 р.

У справі кімнат просимо порозуміватися прямо з Адміністрацією Союзівки:
SOYUZIVKA, P. O. Box 529, 216 Foordmore Road, Kerhonkson, NY 12446
(845) 626-5641; www.Soyuzivka.com; Fax: 845-626-4638

- Таборова оплата: \$140.00 (\$20.00 незворотні); оплата за два тижні 270.00 дол.
- Зголошення і таборову оплату (чек виписаний на Plast – Pershi Stezhi) надсилати до:

Mrs. Oresta Fedyniak, 2626 W. Walton Ave., Chicago, IL 60622

Tel.: 773 486-0394 (від 8:00 до 10:00 ранку)

- Реченець зголошень: **16 травня 2016 р.** • Після реченця не приймаємо зголошень.
- Лікарську посвідку НЕ пересилати з анкетною зголошення. Просимо передати при реєстрації.

КАРТА ЗГОЛОШЕННЯ НА ТАБІР ПТАШАТ-2016

Ім'я і прізвище дитини
по-українськи і по-англійськи

Дата народження

Адреса

Телефон E-mail

Просимо залучити посвідку дати народження дитини, яку вписуєте на табір перший раз

- ☐ від 19 червня до 25 червня 2016 р. ☐ від 26 червня до 2 липня 2016 р.
Величина таборової сорочки дитини: ☐ 6-8, ☐ 10-12, ☐ 14-16.
☐ Залучую чек на суму \$..... ☐ Резервую кімнату на Союзівці

.....
ім'я і прізвище матері (подати дівоче прізвище)

Завваги

.....

.....

.....Підпис батька або матері

Папа Франциск...

(Закінчення зі стор. 1)

добре продумана пропаганда, якої в Європі не бачили з часів нацистського та радянського тоталітаризмів.

Чому? Відповідь досить проста. Бо українці голосно заявили про свою Богом дану людську гідність. Вони вирішили розірвати з радянським минулим, що несло геноциди, колоніалізм та імперіалізм, було люто безбожницьким та глибоко корумпованим. У минулому столітті, в якому домінували червоний та коричневий тоталітаризми, Україна стала тим, що історики називають „кривава земля“. Близько 15 млн. загинули на цій землі протягом двох світових воєн, від національних та релігійних переслідувань, геноцидів, особливо Голодомору і Голокосту, воєнного голоду та етнічних чисток. Мільйони провели роки та десятиліття в тюрмах, таборах і засланнях.

Безбожні диктатори намагалися викоринити віру та цінності і знищити культуру та соціальну канву народу, щоб керувати, контролювати та експлуатувати. Держава намагалася контролювати родинне життя. Аборти стали частиною державної політики. Рівень алкоголізму нестримно зростає. Усі Церкви та релігійні організації, що стали на боці переслідуваного народу, перетворилися на мішені репресій. Терор був виразною державною політикою протягом трьох поколінь. Страх закоренився в серці народу. Однак християни стійко переносили переслідування, черпаючи надхнення у словах Господа: „Сказав я вам це, щоб ви мали в мені мир. У світі страждатимете. Та бадьортеся! Я бо подолав світ“. (Ів. 16, 33)

Утверджуючи гідність людини, народ пережив справжній екуменізм у дії: бажання повної і видимої християнської єдності. Нова єдність, нова солідарність, нова відповідальність заради нової країни

Після розпуску Радянського Союзу 1991 року, що відбувся мирно, його республіки, які стали незалежними державами, отримали свободу і почали засновувати демократичні інституції та запроваджувати вільну економіку, поважаючи суверенність і кордони сусідів. Однак у багатьох пострадянських країнах демократія не запанувала, а корупція стала новим способом життя. Для деяких розпад Радянського Союзу виглядав „найбільшою геополітичною катастрофою ХХ ст.“, і вони заходилися відновлювати минуле. Це призвело до того, що в багатьох пострадянських країнах, включно з Україною, встановилися автократичні, клептократичні режими, які впроваджували репресії. Страждання народу продовжилися. УГКЦ залишалася солідарною з суспільством, пропонуючи йому рецепти із соціального вчення Католицької Церкви.

Господь промовляв до сумління українців і Святий Дух привів сотні тисяч людей, чоловіків і жінок, молодих і старших, стати разом на Майдані в молитві за народ. „Досить! Покінчімо з корупцією та системною несправедливістю!“. Утверджуючи гідність людини, народ пережив справжній екуменізм у дії: бажання повної і видимої християнської єдності. Нова єдність, нова солідарність, нова відповідальність заради нової країни. „Оце настановляю тебе я нині над народами й над царствами, щоб ти викоринював і руйнував, вигублював і валив, будував і насаджував“ (Єр. 1, 10).

Два роки тому масовим мирним протестом, який супроводжувався

молитвою всіх національних релігійних спільнот, – православних, римо- та греко-католиків, протестантів, юдеїв і мусульман, – народ сказав: „Досить! Ми будемо вільними. Ми хочемо жити без страху і корупції, ми хочемо справедливості. У нас є гідність“. Люди зрозуміли, що їхня гідність – це не просто конституційна норма, а щось справді святе, частина Божого задуму. Молитви на Майдані, що відбувалися сьогодні, допомогли протестувальникам зрозуміти фундаментальну біблійну істину – ми створені на образ і подоби Божу (Бут. 1, 26) Саме вияв солідарності і жертвості, що походить від цього переконання, вразив світ.

Проте не всі поділяли такі переконання. У деякого з'явився побоювання, що нове розуміння свободи, гідності, відповідальності та можливості об'єднання з європейськими народами могло поширитися на українських сусідів. Вони розуміли, що це треба було зупинити. І два роки тому весь український народ зазнав покарання рукою північного сусіда, що все ще ностальгує за імперіалістичною величчю радянської спадщини. Своє домінування вони підтримують лише страхом, залякуванням і повною контролею медіа, що супроводжується нехтуванням правами людини і свободою совісті. Покарання українців за їх відчайдушне прагнення бути вільними стало брутальним, цинічним і маніпулятивним. Цьому порушенню права навіть намагаються надати міжнародного виправдання та узаконення і плекають неприязнь та відкидання політичної волі народу України, намагаючись зупинити розвиток громадянського суспільства та встановлення справжнього верховенства права.

Глава УГКЦ та члени Постійного Синоду приїхали до Риму, щоб зустрітися з Його Святістю Франциском і розповісти йому про те, чим живуть їхні вірні та весь народ. Глобальна християнська родина та міжнародна спільнота повинні вповні зрозуміти: українці переживають насильницьку зовнішню агресію і потребують моральної підтримки та благодійної допомоги.

За офіційними даними загинуло близько 10 тис. осіб, неофіційно – більше. Десятки тисяч поранені та покалічені. Війна безпосередньо зачепила 5 млн. осіб, з яких майже половина були змушені покинути свої домівки. Є близько 2 млн. внутрішніх переселенців, з яких майже 300 тис. дітей, близько 500 тис. покинули країну протягом двох останніх років. Для людини віри чи доброї волі ці люди не просто статистика – це батько, брат чи сусід, мати, дитина чи друг.

Україна переживає гуманітарну кризу, яка постійно зростає, – найбільшу кризу в Європі після Другої світової війни. Наслідком двох років гібридної війни стало те, що сотні тисяч пережили глибокий травматичний шок, якого позбаватимуться довгі десятиліття. Майже все населення відчутно збідніло. Національна валюта втратила дві третини своєї вартості за два роки. Нам необхідні економічні реформи, які є умовою міжнародної фінансової допомоги, включають підвищення цін на тепло для населення на 350 відс. Важливо пам'ятати, що Україна має доволі холодний клімат. Однак у людей є теплі та гостинні серця. Вони прийняли близько 2 млн. переселенців. Щедрість добровольців справді вражає: у різних кутках країни вони опікуються пораненими, травмовани-

ми, тими, хто втратив домівки, вдовами та сиротами. У цьому контексті свідчення багатьох українців надихає. Однак тривала агресія посилює злидні. Смерті не припиняються.

Сьогодні Європа переживає складні виклики щодо самої її суті. Для кого знайдеться місце в її серці? Скільки там місця? Не так просто знайти притулок для великої кількості біженців. Досі Європа була щиросердною, щедрою і гостинною. Зрештою, близькосхідні біженці тікають переважно до європейських та інших країн, де християнські традиції та соціальна доктрина стали фундаментом для поваги людської свободи та прав. Однак підтримка понад 1 млн. нових біженців стала великим викликом для ЕС, річний бюджет якого в 400 разів більший за бюджет України, яка без особливого галасу та метушні за останні два роки прийняла два мільйони переселенців. Християнська спадщина Європи зараз переживає складний іспит. Якою буде наша відповідь у Рік Божого милосердя, що його проголосив Святіший Отець?

Під час нашої візити до Риму ми пояснювали, що відбувається в Україні, розповідали про агресію та гібридну війну і голосили про страждання мільйонів невинних людей. Церква засуджує звірства, викрадення, ув'язнення і тортури супроти громадян України на Донбасі і в Криму, особливо супроти кримських татар, а також нехтування правами та гідністю мільйонів.

Як християни, ми готові пробачати і шукати миру. Ми проголосуємо та активно підтримуємо мир і прощення. Однак справжнього миру можна досягнути лише тоді, коли припиниться загарбання та війна.

Ми перебували в Римі напередодні 70-ї річниці Львівського псевдособору. Цей собор був організований сталінським режимом 8-10 березня 1946 року, щоб ліквідувати УГКЦ і проведений без жодного греко-католицького єпископа, адже всі вони на той час були ув'язнені. Незважаючи на побиття, тортури та погрози про довгі вироки та смертну кару, усі єпископи відмовилися зрадити вірність Папі. У результаті УГКЦ стала найбільшою Церквою у світі, що перебувала поза законом. Її власність було передано Російській Православній Церкві або конфісковано для використання у світських цілях. Сталін хотів обірвати всі зв'язки українських греко-католиків з єпископом Римом. Багато єпископів померли у в'язницях чи в таборах. Сотні священиків та богосвячених осіб і десятки тисяч вірних розділили їхню долю.

Проте наша надія і „допомога наша в імені Господа, що створив небо й землю“ (Пс. 124, 8). Сьогодні вже немає Радянського Союзу, і ті, колись могутні, переслідувачі вже стали історією та пішли на вічний суд. Натомість мученики беатифіковані, а їх духовні діти зростають духом і чисельністю. „Ми знаємо, що тим, які люблять Бога, – покликаним за його постановою, усе співдіє на добро“ (Рим. 8, 28) Господь благословив страждання та жертви, щоб сповнити свій задум. На початку ХХ ст. – століття жертви – УГКЦ мала три західноукраїнські єпархії і три єпископи. Зараз є 33 єпархії і екзархати з 53 єпископами на чотирьох континентах. Якщо 1989 року, коли Церква виходила з підпілля, залишилося лише 300 священиків з 3,000, що були перед війною, зараз ми знову маємо 3,000, середній вік яких 38 років. Церква в Україні жива та динамічна. Ми приїхали до Риму,

щоб засвідчити вірність відродженої Церкви Святишому Отцеві та нашу єдність із Вселенською Католицькою Церквою.

У часи переслідування УГКЦ своєю кров'ю показала солідарність із Єпископом Римом і світовою католицькою спільнотою. Зараз, у Рік Божого милосердя, час Католицькій Церкві в солідарності принести цілющий бальзам милосердя до своїх братів і сестер, котрі страждають в Україні. Український народ доводить свою відданість європейським цінностям гідності людини та верховенства права. Зараз час Європі зрозуміти: якщо вона не обстоюватиме ці цінності в Україні, то вони опиняться під загрозою на всьому континенті. Зараз час підтвердити, що народи Європи та різні релігійні спільноти вмюють захищати і цінувати найдорожче, – час побачити, чи свободу і добробут, якими насолоджуються західні країни, можна розділити повніше з багатостраждальним народом.

УГКЦ невинно молиться і підтримує мир, і в Римі її керівництво звернулося до Святішого Отця і світу з проханням допомогти припинити війну та полегшити гуманітарну кризу, спричинену російською агресією проти України. Для українців, які належать до різних Церков та релігійних організацій і навіть невірних, Святіший Отець є глобальним моральним авторитетом, який говорить правду. Цей голос правди є особливо важливим для українців, які сьогодні страждають. Якщо люди не чують чи не розуміють цього голосу, то вони заплутуються, непокояться і почуваються забутими.

„Народ страждає, Ваша Святосте, і чекає Ваших обіймів, активної підтримки католицької спільноти та людей доброї волі“, – це було наше слово. Папа Франциск дав чітко зрозуміти, що діятиме. Важливо також, що напередодні сумної річниці Львівського псевдособору Святіший Отець щиросердно наголосив на вірності та героїчному свідченні поколінь греко-католиків. Він підготував пастирське послання щодо подій березня 1946 року і запевнив, що ніхто не вирішуватиме екуменічні питання ціною Східної Католицької Церкви.

Ми сподіваємося, що Його Святість заініціює та підтримає нові кроки, щоб допомогти полегшити страждання мільйонів українців, що він говоритиме від їхнього імені та сприятиме міжнародній підтримці. УГКЦ готова допомагати у відповідальному, прозорому та екуменічному адмініструванні міжнародної допомоги, служачи українському суспільству, не зважаючи на національність, мову, політичну чи релігійну приналежність. Ми готові співпрацювати з іншими урядовими та неурядовими організаціями, щоб полегшити страждання, забезпечуючи короткотермінові та довготермінові потреби тих, кого зачепила гуманітарна криза, спричинена агресією проти України. Досить страждань! Ім можна запобігти. Їх можна зцілити. Зробімо Рік милосердя реальністю для українців!

Верховний Архієпископ Києво-Галицький **Святослав**, Митрополит і Архієпископ Івано-Франківський **Володимир** Війтишин, Єпископ Дрогобицький **Ярослав** Приріз, Єпископ Нью-Вестмінстерський **Кен** Новаковський, Єпископ єпархії св. Володимира Великого в Парижі **Борис** Гудзяк, Секретар Синоду Єпископів УГКЦ **Богдан** Дзюрах.

Спеціальні вищі
Відсотки на
Пенсійні
Сертифікати

Special IRA Certificates

2.25%

*APY

5 year term

термін вкладу
5 років

APY means Annual Percentage Yield. Minimum deposit is \$500 for IRA Certificates. Rates are effective as of 2/26/16. Rates may change. Fees may reduce earnings. There is a penalty to withdraw the money (principal) you deposited into your IRA Certificate before it reaches the maturity date; however, you may withdraw the interest earned at any time without penalties. To open an account you're required to establish membership by opening a Share Savings Account with a required \$50 minimum deposit. Other rates and terms are available. Ukrainian FCU reserves the right to terminate this offer at any time without any further notice. Visit our website at www.rufcu.org for disclosures and more info!

UKRAINIAN

FEDERAL CREDIT UNION

Federally insured by NCUA

www.rufcu.org 877-968-7828

УКРАЇНСЬКА

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТНА СПІЛКА

MAIN OFFICE | 824 EAST RIDGE ROAD | ROCHESTER, NY 14621 | 585-544-9518

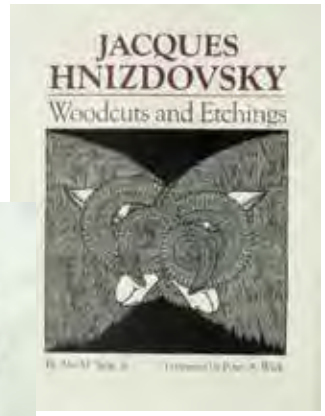
12 branches to serve you

ALBANY, NY (518)266-0791	AMHERST, NY (716)799-8385	BOSTON, MA (781)493-6733	BUFFALO, NY (716)847-6655	CLEVELAND, OH (440)842-5888
FEDERAL WAY, WA (253)237-5293	PORTLAND, OR (503)774-1444	SACRAMENTO, CA (916)721-1188	SYRACUSE, NY (315)471-4074	VANCOUVER, WA (360)597-2096
			WEBSTER, NY (585)545-6276	

ЯКІВ ГНІЗДОВСЬКИЙ ВІДБИТКИ РИСУНКИ МАЛЮНКИ

Компанія William Greenbaum Fine Prints є в бізнесі понад 50 років. В даний час маємо для продажу 50 творів підписаних Я. Гніздовським. Також хочемо купити ще більше його відбиток, рисунків та малюнків.

ВСІ ТВОРИ МОЖНА ОГЛЯНУТИ НА ВЕБ-СТОРІНЦІ
www.greenbaumprints.com

Просимо звертатися з усіма питаннями на
wngreenbaum@verizon.net
або по телефону, 508-284-7036

William Greenbaum Fine Prints
98 South Street
Rockport, MA 01966

Галерія відкрита за попереднім домовленням.

Член: International Fine Print Dealers Association

KEEP CALM AND OPEN A SHARE CERTIFICATE (CD)

10_{mo.}

1.25%

APY

17_{mo.}

1.50%

APY

60_{mo.}

2.50%

APY

Terms and Conditions:
*APY = Annual Percentage Yield. A penalty may be imposed for early withdrawals. Rates are subject to change without notice. Share Certificate rates accurate as of 03/01/2016. Must be member or sign-up for membership in the USFCU to qualify. New memberships are subject to USFCU membership terms and disclosures (see membership eligibility at www.ukrfcu.com or inquire at any USFCU location).

215.725.4430 Main Office

Contact Us

267.351.4021 Somerton Branch

Ukrainian Selfreliance Federal Credit Union
Federally insured by NCUA

Вісті Фундації ім. Івана Багряного

Березень 2015 року, ч. 186

Незабутнє перебування на зустрічі ОДУМ

Микола Скиба (молодший)

У холодних днях в передмісті Чикаго, серед довгої зими, мені приємно згадати про найкращі дні літа. Це коли можна увесь день бути надворі, на сонці, а вночі гарно спати надворі на чистому повітрі. Це коли персики і яблука вже спіють в гарному штаті Мишиген.

Ми їхали авто з малими дітьми на їхню першу зустріч Об'єднання Демократичної Української Молоді (ОДУМ) з передмістя Чикаго до оселі „Діброва“. Ми приїхали 7 вересня 2015 року, коли смеркало і почався дрібний теплий дощ. Крізь хмари ще світили останні соняшні промені і показували нам дорогу. Вже темніло, коли ми поставили наше нове шатро. Але, на жаль, дощ став лити, як з відра. Треба було покидати оселю й їхати ночувати в готель. На другий день ми встали рано, випрали та посушили все, що було мокре, й повернулися на оселю. Висушили наше промокле шатро. Дітям було приємно бігати під величезними ялинами.

Перший приїхав на оселю організатор зустрічі ОДУМ Андрій Смик з харчами та одумівською

емблемою, яку повісив у павільйоні. Помалу по обіді почали приїжджати на оселю молодь і їхні батьки. Побіч нас примістився наш довголітній друг Андрій Бірко з своєю родиною. Він був активним провідником кобзарського табору вже декілька років. Його хлопці розповіли про кобзарський і спортивний табори на оселі ОДУМ в Лондоні, Онтаріо, де вони вчилися грати в копаного м'яча.

Наступного дня зустріч молоді почалася. Були перегони для молодших дітей. Ще більше наших довголітніх друзів приїхало на оселю. Оріся Завертайло організувала традиційну гру відбиванки між канадцями й американцями. Було приємно побачити Тараса Ліщину з Канади, який ніколи не пропускав такі гри.

На зустріч приїхала ціла компанія молодих бандуристів. Це було нове покоління молоді, яке навчалось гри на бандурі на річних таборах ОДУМ в Лондоні.

Увечорі був гарний бенкет. На бенкеті побачили Володимира Мургу, а Інна Бірко зустрілася з моєю мамою після довгих років розлуки. Колись вони їздили на табори ОДУМ в Мінесоті. Діти довго

бігали, грала музика й це їм дуже подобалося. Ми ночували перший раз разом з дітьми в шатрі.

В неділю встали рано й пішли купатися в озері. Коли поверталися, то жінки в кухні готували обід. Ми заговорились з довголітніми знайомими, але треба було йти на Молебень і концерт. Декілька поколінь старших і молодших в одностроях помаршували під проводом А. Смика на площу, де було відслужено Молебень і Панахиду за покійних членів ОДУМ. Після обіду був концерт, виступали бандуристи. А Марія і Катя Луппо з їхніми дочками чарували гостей народними піснями. Також виступали танцюристи. На цих виступах були присутні колишні члени капелі бандуристів Петро Китастих та Павло Писаренко.

Вечором запалили величезну ватру і співали різні покоління ОДУМ. Це були батьки дітей, які зараз ходять на табори, колишні члени ОДУМ.

Щоб зберегти нашу молодіжну організацію, треба докласти не менше праці, ніж докладали наші батьки, дідуся й бабусі. Я постійно думаю про те, як мої діти будуть згадувати, де і з ким вони виростили. Я знаю, який великий вплив це має на світогляд родини. Хіба цього не досить, щоб закликати і пробудити колишніх членів ОДУМ до громадської праці?

Про авторів Гимну України

Олексій Коновал

Музику до слів Павла Чубинського „Ще не вмерла Україна“ затвердила уживати як український гімн Українська Центральна Рада 1917 року в Києві, а 1919 року – уряд Західноукраїнської Народної Республіки. В серпні 1991 року Верховна Рада України проголосила Україну незалежною державою й постановила, що українським гімном буде „Ще не вмерла Україна“.

Хоч в російській імперії й скасували кріпацтво 1861 року, але уряд Росії Валуйським указом забороняв українську мову та літературу, а Україну уважав провінцією Росії, називаючи її Малоросією. Тому було заборонено видавати будьщо українською мовою в російській імперії. Як відповідь на Валуйський указ поет, збирач скарбів української культури, етнограф, фолклорист і статистик П. Чубинський родом з Борисполя на Полтавщині (тепер на Київщині) написав вірш „Ще не вмерла Україна“.

Цей вірш він написав під впливом гімнів двох інших держав – Польщі та Сербії. Є перекази, що у його помешканні було зібрання української громади, на якому були студенти з Сербії, які заспівали свій гімн-пісню, яка йому дуже

сподобалася і схвилювала його. Він, залишивши своїх гостей, в іншій кімнаті написав вірш „Ще не вмерла Україна“, який того ж дня прочитав своїм гостям.

П. Чубинський народився 27 січня 1839 року. Середню освіту здобув в київській гімназії, а юридичну – в Петербурзі. За працю етнографа був відзначений золотою медаллю Академії Наук і Міжнародної Етнографічної Комісії в Парижі. Вважають, що за вірш „Ще не вмерла Україна“ був виселений з України й перебував на заслання в Архангельській губернії, де й помер.

Недалеко від дороги Київ-Бориспіль, де тепер летовище, була садиба поета, автора сімох великих томів фолклорного матеріалу. На початку 1930-их років комуністична влада наказала розібрати його будинок на дрова. З дощок і колод побудували в сусідньому селі сховище для насіння, яке стоїть і тепер. Місце, де стояв дім П. Чубинського, заросло бур'яном. В Україні робилися заходи, щоб відбудувати будинок П. Чубинського на місці, де він стояв і відкрити в ньому музей.

Музику до вірша П. Чубинського складали українські композитори Михайло Вербицький,

Кирило Стеценко та інші.

Пісню найчастіше співали на мелодію М. Вербицького, який походив з священничої родини на Львівщині, закінчив духовну семінарію, захоплювався грою на різних музичних інструментах, а особливо на гітарі, давав лекції співу й музики та був диригентом хору в Львові. У 1839 році переїхав з двома синами з Львова до Перемишля, де служив у єпископській канцелярії. У 1850 році став священником на парафіях в Завадові, Залужжі, в селі Млині біля Явора на Посянні. Він є автором численних музичних композицій для чоловічого й мішаних хорів, музики до різних драматичних творів, які за його життя виставлялися в театрах Галичини.

Вірш „Ще не вмерла Україна“ дали М. Вербицькому 1863 року, щоб він написав до нього музику. Вперше цю пісню виконав хор 1864 року в Львові, а 1865 року – на Шевченківському святі в Перемишлі. Пісня появилася друком вперше 1865 року в львівському збірнику „Кобзар“, і завдяки легкій до співу мелодії швидко поширилася в Галичині, а пізніше, спершу нелегально, й на Наддніпрянській Україні, яка була тоді частиною Російської імперії, де українська мова, культура і навіть назва Україна були заборонені.

Помер о. М. Вербицький 19 грудня 1870 року в селі Млинах, де й був похований.

Наслідуючи Івана Багряного

„Родився я на білий світ. У темнім... Точні дані? Хрущова мій цікавить рід? Скажімо, в Ромодані“, – так починається перший розділ повісті Івана Багряного „Антон Біда – герой труда“, написаної як відповідь сталінським людоловам, які проводили широку кампанію повернення українських біженців у обійми колгоспів і

таборів. Сама книга, без перебільшення, врятувала сотні тисяч українських емігрантів від фатальної помилки – талановита, глибоко реалістична, полум'яна.

Мабуть, лише Діаспорна бібліотека ім. Галини Король у Миргороді володіє на теренах України першим (раритетним) виданням повісті 1956

року в Німеччині, у видавництві „Україна“.

Тепер ми готуємо до видання книгу для дітей (казку) „Зачарована держава“ – про боротьбу українського народу проти Московії. Діаспорна бібліотека ім. Галини Король, яка видаватиме книгу, дякуватиме жертводавцям за причетність до просвітництва і патріотичного виховання молодого українства. Частину накладу плануємо передати Товариству української мови (голова Віра Боднарук) для юного читача української діаспори. Пожертви на видання можна висилати до Фундації ім. Івана Багряного, зазначивши, що вони – на видання казки „Зачарована держава“. Адреса: Alex Konoval, 19669 Villa Rosa Loop, Fort Myers, FL 33967.

Анатолій Сазанський,
Миргород, Полтавська область

Щиро дякуємо за підтримку Фундації!

Від часу появи попередньої сторінки Фундації ім. Івана Багряного прислали пожертви такі організації та особи: 2,000 дол. – **Михайло Дзвінка** для видавництва „Бористен“ на видання його книги „Не заколихуйте людей утопіями“; 1,000 дол. – **Фундація „Самопоміч“ в Чикаго** для Товариства Української Мови; 550 дол. – **Ніна Сакун** в пам'ять її мами Анни Трагін (з них 50 дол. на пресовий фонд журналу „Бористен“); 345 дол. – **Іларіон Хейлик** на купівлю харчів для родин вояків, захисників України; 150 дол. – **Ніна Кальман**; по 100 дол. – **Олександр Стрільбецький** на потреби Збройних сил України та на потреби

Фундації, **Петро Гурський та Марія Малий**; 50 дол. – **Розалія Бойко** в пам'ять її чоловіка Олексія Бойка на потреби Збройних сил України.

Управа Фундації щиро дякує усім жертводавцям й прохає і далі підтримувати Фундацію своїми жертвами, щоб вона могла допомагати видавництвам та пресі України, воякам та їх родинам, сиротам, студентам, Лізі Українських Меценатів, яка річно влаштовує курси української мови, щоб молодь України говорила своєю, українською мовою, а не мовою нації, що століттями поневолювала Україну й забороняла українську мову.

Дописи і листи
до Фундації ім. Івана Багряного,
членські внески і пожертви
просимо посилати на адресу:

Bahriany Foundation
19669 Villa Rosa Loop
Fort Myers, FL 33967

Сторінку редагує Олексій Коновал

ПАНОРАМА ЖИТТЯ В УКРАЇНІ

На ярмарку зустрілися з Гоголем

Олександр Костирко

ВЕЛИКІ СОРОЧИНЦІ, Полтавська область. – На Сорочинському ярмарку в серпні 2015 року мені пощастило зустрітися і розмовляти з Миколою Гоголем. Насправді це Микола Кисличенко. Саме дякуючи йому на ярмарку всіх зустрічає живий образ М. Гоголя. Подібність цієї людини з відомим письменником вражає. Мало хто знає, що він – корінний житель Миргорода, підполковник міліції у відставці, кращий екскурсовод міста. Після закінчення Черкаського педагогічного інституту його та дружину Олену виїхали в Одеську область працювати. Потім служив в Закавказькому військовому окрузі, у 1986 році його запросили на роботу в міліцію, де працював 20 років. Звільнився в 2006 році.

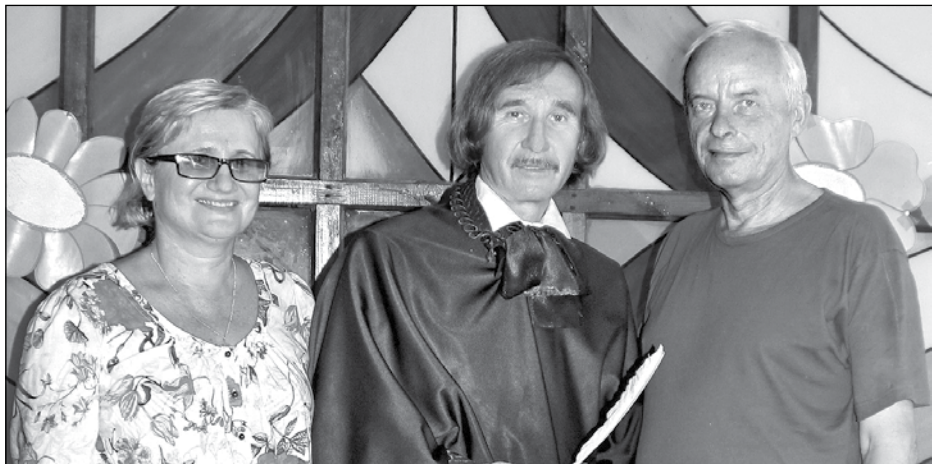
Про свою схожість з відомим письменником ніколи не думав. Вийшовши на пенсію, відпустив волосся, бороду і вуса. Подібність з М. Гоголем почали відмічати численні туристи. 10 років тому перео-

дигнувся, натягнув перуку, приклеїв вуса, вийшов на вулицю і запросив людей в музей.

Відтоді гоголівські екскурсії стали найпопулярнішими в Миргороді. У 2007 році на ярмарку влаштували театралізовану виставу, де М. Кисличенко зіграв М. Гоголя. Він розповів: «Іноді мені говорять, що мій Гоголь не схожий на себе – мовляв, волосся має бути чорним. Я заперечую, що Гоголь ніколи не був чорноволосим. Він сам, батько і дід його були рудими. Гоголь своїм псевдонімом це підкреслює – пасічник Рудий Панько».

Не всі на ярмарку знають, хто такий Гоголь. Минулого року Олег Тягнибок сказав: «Я вас як людину поважаю, а як письменника – ні».

Ми з дружиною цілий день провели з М. Гоголем. Об'їхали кілька містечок, побували в Полтаві. Всюди М. Кисличенко розповідав цікаві історії про місця нашого перебування. Коли М. Кисличенко йде вулицями, то відчуває на собі погляди: «Дивись, сам Гоголь пішов!».

Микола Кисличенко (Гоголь) з Олександром і Оленою Костирками.

Мисткиня береже традиції

Олександр Костирко

ЧЕРКАСИ. – 26 січня у обласному художньому музеї відкрилася виставка творів декоративного розпису Валентини Кузьменко, присвячена 110-й річниці від дня народження мистця Макара Мухи, який народився в селі Михайлівці, з раннього дитинства зазнав сирітства й поневірянь, сам навчився робити фарби і розмальовував комини, стіни, віконниці.

Справу мистця продовжили Софія та Ірина Гоменюк, а тепер – В. Кузьменко. В колекції музею зберігаються 34 її твори, 18 з яких були показані на виставці.

В. Кузьменко водночас – поетеса, має значний поетичний доробок, часто виступає з своїми віршами. В багатьох її малюнках звучать філософська глибина і поетичне світосприйняття.

В. Кузьменко народилася 8 серпня 1944 року в шевченковому селі Моринцях, закінчила середню та музичну школи у Звениго-

родці. У 2009 році стала лавреатом премії ім. Василя Симоненка. Перша персональна виставка її творів відбулася у 1970 році в Черкасах, згодом були виставки в Києві, Москві, Ленінграді, Сумах, Каневі. Репродукції розписів В. Кузьменко були вміщені в журналах «Дніпро», «Жовтень» та інших.

Вона пробує себе і в такій складній техніці, як розпис на склі. Дуже допомагає в роботі донька Наталя, яка виготовляє ляльки-мотанки.

Після Черкас виставка поїде на батьківщину наставника мисткині – М. Мухи.

Художниця Валентина Кузьменко. (Фото: Олександр Костирко)

Український „Вій“ перемагає

Світлана Орел

КІРОВОГРАД. – Україна вперше у своїй історії взяла участь у міжнародному конкурсі розробників комп'ютерних ігор „Global Game Jam“.

У приміщенні летунської академії Національного авіаційного університету тисячі розробників з усього світу (кожна країна збирає їх на своїй території) протягом двох діб роз-

робляли гри на певну тему. Цього разу участь у цих непростих змаганнях взяли 35 тис. учасників з 93 країн світу.

У академії зібрались 76 учасників з Одеси, Вінниці, Харкова, Києва та Кіровограда. Перемогу серед українських розробників здобула група молодих людей, які підготували проект „Вій“. Можливо, ця гра стане популярною у всьому світі.

Ріка зберегла козацький човен

Марта Осадца

СТАРОСІЛЛЯ, Волинська область. – Минулого літа через засуху русло ріки Стир поблизу села Старосілля обміліло і 27 серпня 2015 року відкрило одну зі своїх таємниць – старовинний козацький човен-довбанку з дуба.

Його вік – 500 років. Довжина човна приблизно 12 метрів, ширина п'ять метрів. На дні човна під шаром мулу знайшли невеликий металевий предмет з тавром, схожим на герб князів Острозьких.

Волинський човен виявився найбільшим в Україні. Досі рекордним був човен з Хортиці, котрий на чотири метри менший.

Старовинний човен з села Старосілля.

Діє таксомотор для інвалідів

Сергій Горицьвіт

ОДЕСА. – 21 грудня 2015 року в конференційній залі „Impact Hub Odessa“ відбулася презентація таксі „Турбота“ – першого таксомотору для інвалідів-колясочників. Проект зародився в рамках програми „Новий відлік“ і був здійснений завдяки підтримці генерального директора компанії „ТІС“ Андрія Ставніцера.

Одними з перших таксомотором скористалися діти-інваліди з санаторію Куяльник, які відвідали влаштований спільнотою „Корпорація монстрів“ святковий ранок. Мікроавтобус переобладнаний для зручного заїзду в нього на інвалідних візках.

Ініціював проект переселенець з зони бойових дій Віталій Кравченко. Покищо є лише один переобладнаний мікроавтобус.

Лавреати віддали нагороди

Євген Цимбалюк

РІВНЕ. – 16 січня в обласній бібліотеці для молоді відбу-

Засновниця премії Леся Низова в Рівному представляє книгу „Три пелюстки веснодня“ лавреатки Надії Кошель. (Фото: Євген Цимбалюк)

лося вручення літературних премій ім. Івана Низового. Усі лавреати грошової нагороди, який встановив з особистих статків голова Острозької районної ради Віталій Ундір, вирішили віддати гроші на видання п'ятитомника І. Низового, куди увійдуть найкращі його твори. У їх числі й ті твори, які дочці письменника Лесі Низовій вдалося врятувати з окупованого Луганська.

І. Низовий жив у Луганську, проводив активну просвітницьку роботу, зокрема, популяризував творчість Олександра Олеся, Василя Стуса, Ліни Костенко та інших письменників. Він був лавреатом республіканських премій ім. Бориса Горбатового та ім. Микити Чернявського, міжнародних літературно-мистецьких премій ім. братів Лепких, ім. Олексі Гірника.

Життя 69-річного І. Низового обірвалося в 2011 році. Л. Низова заснувала літературну премію імені батька, яка набула всеукраїнського статусу, а її першими лавреатами стали Анна Лимич-Войнарович з Рівного, Надія Кошель з Луганщини, Марина Браціло з Запоріжжя, Світлана Костюк з Волині.

ARKA

Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відеокасети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.

89 East 2nd St., New York, NY 10009

Тел.: (212) 473-3550

Користайте тепер -
відсотки **НАЙНИЖЧІ** та умови на моргеджах вигідні!

Звертайтеся до Кредитівки Самопоміч Нью Йорк

3.60%*

**незмінний відсоток
25-ти річний термін**

SELF RELIANCE NEW YORK Federal Credit Union

Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

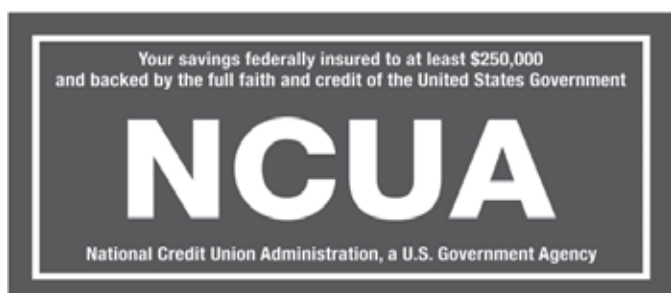
Головне бюро: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 Tel: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

E-mail: Info@selfreliancenyc.org; Website: www.selfreliancenyc.org

Outside NYC call toll free: 1-888- SELFREL

Вигідно росташовані філії:

KERHONKSON: 6329 Route 209 Kerhonkson, NY 12446 Tel: 845 626-2938; Fax: 845 626-8636 ♦ **UNIONDALE:** 226 Uniondale Avenue Uniondale, NY 11553 Tel: 516 565-2393; Fax: 516 565-2097 ♦ **ASTORIA:** 32-01 31ST Avenue Astoria, NY 11106 Tel: 718 626-0506; Fax: 718 626-0458 ♦ **LINDENHURST:** 225 N 4th Street Lindenhurst, NY 11757 Tel: 631 867-5990; Fax: 631 867-5989

*Потрібно 20% завдатку; 1-4 родинний дім для вжитку домовласника; без нараховування точок (no points); нема штрафу за передчасне сплатення позички; 300 місяців до сплати; \$1,000 позичка коштує \$5.06. Відсотки на позичках можуть змінитись в будь-який час без попереднього повідомлення.

Світлій пам'яті Наталії Даниленко

Ім'я Наталії Даниленко, яка відійшла у вічність 30 грудня 2011 року, назавжди вписане в історію відродження Острозької академії. Н. Даниленко була щирим другом та меценаткою університету. Співпраця з нею розпочалася з низки презентацій, які Н. Даниленко організувала в академії за результатами проєктів, яким сприяло подружжя Даниленків. Нагадаємо, що Острозькій академії було подаровано портрет Гальшки Гулевичівни – фундаторки Києво-Могилянської академії, визнаний одним з найкращих на конкурсі, спонсорованому Н. Даниленко. Подібною ідеєю Н. Даниленко запалила й острожан, і в результаті коштом родини Даниленків було проведено конкурс на найкращий портрет княжни Гальшки Острозької – фундаторки Острозької академії XVI ст., у якому взяли участь художники з різних куточків України.

Одними з найяскравіших подій в Острозькій академії, які ініціювала та матеріально фундувала Н. Даниленко разом з чоловіком Іваном Даниленком, були щорічні конкурси наукових студентських робіт під загальною назвою „Шанувати минуле – будувати майбутнє“. Тематика конкурсів охоплювала українські народні традиції, роль жінок в історії України, боротьбу УПА та акцію „Вісла“, колективізацію на західноукраїнських землях, долю українських оstarбайтерів під час воєнних лихоліть тощо.

Результати цих конкурсів не тільки заохочували студентів до наукових розвідок, а й мали значний виховний потенціал, сприяли ста-

новленню громадянської ідентичності молоді, їх національної самосвідомості, патріотизму, гордості за свою історію. На підбитті підсумків наукових конкурсів студенти-переможці не тільки отримували грошові премії, а й мали можливість поспілкуватися з непересічними людьми, запрошеними Н. Даниленко.

Крім цього, Н. Даниленко підтримувала діяльність Інституту української діаспори в Острозькій академії. Ця підтримка виражалася як матеріальною допомогою, так і її особистою участю у наукових форумах. Зокрема Н. Даниленко виголосила доповідь „Українські жіночі організації в діаспорі та Україна“ на III Міжнародній конференції „Українська діаспора: проблеми дослідження“.

В Острозькій академії з особистою участю Н. Даниленко відбулися презентації наукових видань „Холмщина і Підляшшя“ (1997) та „Українки в історії“ (2004).

Також Н. Даниленко матеріально підтримувала навчання обдарованої студентської молоді Острозької академії.

„Мої незрячі батьки жили дуже бідно, і мені здавалося, що злидні зроблять з мене потвору. Наталія Даниленко почала матеріально допомагати нам. Щомісячно я отримувала від неї стипендію. А ще вона подарувала мені комп'ютер, який був дуже необхідний в навчальному процесі. Наталія Даниленко постійно твердила мені про те, що я повинна стати сильною та самодостатньою людиною, яка зможе змінити ситуацію в нашій державі на краще. Я завжди пам'ятаю її настанови про те, якщо ми, українці, будемо небайдужі, то буде в нас майбутнє. Пані Наталія часто говорила про те, що молодому поколінню потрібно докласти максимум зусиль, щоб наша держава стала могутньою, самостійною, соборною“, – розповідає випускниця Острозької академії Лідія Саливонюк.

За високі особисті заслуги у відродженні української національної освіти, культури та духовності, а також ролі у розбудові Національного університету „Острозька академія“ Н. Даниленко була обрана Почесним членом Острозького академічного братства з врученням їй академічної мантії та диплому. Її було нагороджено медаллю „Князь Василь-Костянтин Острозький“ відповідно до рішення вченої ради університету.

Окрім того, ректорат університету ухвалив рішення започаткувати вручення щорічної стипендії ім. Н. Даниленко для студентки (аспірантки) університету за значні успіхи у навчальній, науковій та громадській

Св. п. Наталія Даниленко

діяльності.

Спудей та викладачі Острозької академії завжди з нетерпінням очікували зустрічей з Н. Даниленко, які залишали неповторний слід у душі. Н. Даниленко вічно житиме у їхніх серцях.

Ігор Пасічник,
ректор Національного університету
„Острозька академія“.
Рівне

У глибокому смутку повідомляємо, що 2 березня 2016 року відійшла у вічність найдорожча Мама

св. п.

Ярослава „Рента“ Саламаха

дружина Євгена Саламахи, мама Таї й Аркадія Саламахів.

Панахида відбудеться 11 березня 2016 року в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Юніон, Н. Дж.

Похоронні відправи відбудуться 12 березня 2016 року в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж., а відтак на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд-Бруку, Н. Дж.

Замість квітів, пожертви можна скласти на Літопис УПА:
Litopys UPA, Prof. Peter J. Potichnyi,
238 Appleby Rd., Ancaster ON L9G 2V7, CANADA

Вічна їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що в четвер, 3 березня 2016 року, проживши 88 років вдома у Кергонксоні, Нью-Йорк, в присутності родини відійшла у вічність

св. п.

Стефанія Дутка

народжена 8 травня 1928 року в Золочеві, Україна; донька св. п. Івана і Марії (Бабій) Пітущевських, мама св. п. Богдана, теща св. п. Томаса, вдова по св. п. Володимирові.

Стефанія була членом Української католицької церкви Святої Тройці у Кергонксоні, Українського Народного Союзу та Спільки Української Молоді. Разом з чоловіком були власниками Willow Bungalows в Кергонксоні. Стефанія також 25 років працювала для Granite. В Німеччині Стефанія була вчителькою в дитячому садочку.

У смутку залишилися:

син - Євген з дружиною Евелін
дочки - Сяня Хічкок, Accord
- Ольга Рокицька, Ellenville

син - Андрій з дружиною Марією, North Lawrence, NY
шестеро внуків: Христина Хічкок, Кері Кемпбелл,
Синді Рокицька, Мелісса Мессадо, Михайло Дутка
і Томас Шадд.

численних правнуків та родину в Україні.

Панахида була відправлена в понеділок, 7 березня, в НВ Humiston Funeral Home у Кергонксоні.

Заупокійна Свята Літургія була відправлена у вівторок, 8 березня, в Українській католицькій церкві Святої Тройці у Кергонксоні. Поховання відбулося на цвинтарі Pine Bush, Kerhonkson.

Пожертви в пам'ять Стефанії можна скласти на American Heart Association/American Stroke Association, P.O. Box 417005, Boston, MA 02241-7005.

Вічна їй пам'ять!

DNIPRO LLC.

- Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
- Грошові перекази у всі країни світу • Українські та європейські компакт-диски • Українські сувеніри та хустки
- Телефонні картки: 80 хвилин розмови за 5 дол.

ROSELLE, NJ
645 W. 1st Ave.
Tel.: (908) 241-2190
(888) 336-4776

CLIFTON, NJ
565 Clifton Ave
Tel.: (973) 916-1543

PHILADELPHIA, PA
1916 Welsh Rd., Unit 3
Tel.: (215) 969-4986
(215) 728-6040

SO. BOUND BROOK MONUMENT CO. LLC

УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

ДАРКО ВОЙТОВИЧ, власник
(908) 647-7221 • (732) 356-1209

СТАВИМО ПАМ'ЯТНИКИ, МАВЗОЛЕЇ, СТАТУЇ
З РІЗНИХ ГРАНІТІВ, БРОНЗИ НА ПРАВОСЛАВНОМУ
ЦВИНТАРІ СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУКУ,
СВ. ДУХА В ГЕМПТОНБУРГУ ТА ІНШИХ.

Oblast Memorials

PO Box 746, Chester, NY 10918
845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В NY/NJ/CT/PA
З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ

~ ПАМ'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ

НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ
У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРТИ ВАШ ПРОЄКТ.

ЛЕВ СТАДНИЧЕНКО (1921—2016)

Лев Стадниченко народився в Коломиї, Україна, найстарший син в родині Миколи і Параскевії (Касючних) Стадниченків. Після закінчення початкової школи ім. Тараса Шевченка, навчався в місцевої гімназії, яку закінчив успішно в 1941 р. Відтак він поступив на відділ ветеринарної медицини у Львівському університеті, але, на жаль, мусів перервати навчання з огляду на пошкодження, яке вимагало довшого лікування та з огляду на вторгнення німецьких військ на Західну Україну. В надії на продовження своїх студій, Левко виїхав до

Відня разом з друзями, які вже там навчалися. До того часу війна вже охопила всю Європу. Серед воєнної метушні, Левко забрали на примусові роботи до німецької фабрики, в якій виробляли частини для танків. В часі війни він був також арештований німцями. Коли закінчилась війна, Левко відновив своє навчання-студії на університеті в Мюнхені. Тут він познайомився і в 1947 р. одружився з Александрою Налуковою. Внедовзі, молоде подружжя переїхало до Міттенвальду, Німеччина, де в українському таборі для переселених жили вже сотки українських біженців.

В грудні 1950 р. Левко з дружиною і 6-місячною донею Тамарою приїхали до Америки. Родина Стадниченків поселилася у Філадельфії, де Левко знайшов працю у фабриці. Працював протягом дня, а вечорами в школі навчався англійської мови та брав інженерні курси. В 1955 р. народилася друга дочка, Анна (Гануся). В той час родина вже мала свій дім і своє авто та втішалася життям у вільній країні. В 1965 р. Левко, як цивільний інженер, був прийнятий на роботу до Морської Фльоти США з портом у Філадельфії. Тут призначили його до елітної команди інженерів, які по всьому світу обслуговували несправні компоненти кораблів. У 1986 році відійшов на заслужену пенсію.

Лев Стадниченко був відданий родині і громаді; він став типовим «Громада Тато»: возив своїх дочок до української школи, на пластові сходина, лекції фортепіано, спів. Літом їздили на пляжу до Вайлдвуд, Н.Дж., та на літні табори до Лігайтону і East Chatham. В громаді, від 1953 р. до кінця свого життя був членом Товариства Українських Інженерів Америки та членом інших діаспорних організацій. Після виходу на пенсію працював добровольцем в Українському Освітньо-Культурному Центрі у Філадельфії. Він ніколи не забував про своє коріння і щедро та з ентузіазмом підтримував громадські українські проекти. Він радів, коли Україна стала незалежною, та переживав її теперішні події, неспіхи та війну...

Левко займався городом, любив читати, грати в шахи та копаний м'яч. З великим захопленням слідував за змаганнями копаного м'яча під час чемпіонату світу (World Cup), організованого Україною та Польщею у 2012 р. Був добрим танцюристом, оповідачем та завжди в нього було добре почуття гумору. Перша-за-все, він був добрим, щирим та люблячим чоловіком і батьком.

Вдовець від 2006 року, він залишив в глибокому смутку свої дві дочки, сестру Марію Шумську (Іллінойс), брата Зенона в Коломиї (Україна), багато племінників і племінниць та ближчу і дальшу родину в США, Україні й Австралії.

Замість квітів, пожертви в пам'ять св. п. Лева Стадниченка можна складати на фонд Сестер Чину св. Василя Великого (Sisters of the Order of St. Basil the Great, 710 Fox Chase Road, Jenkintown, PA 19046) або на Фонд Українського Раненого Воїна при ЗУАДК - United Ukrainian American Relief Committee (Ukrainian Wounded Soldier Fund) 1206 Cottman Ave., Philadelphia, PA 19111.

Головна Управа
Об'єднання Колишніх Вояків УПА США і Канади
ділиться сумною вісткою з друзями по зброї
та українською громадою,
що 2 березня 2016 року
відійшла у вічність

св. п. Булавна УПА

ЯРОСЛАВА БОРІВЕЦЬ-САЛАМАХА

„Рента“

1924-2016

Районова Українською Червоного Хреста в Ярославщині
та колишній Член Головної Управи ОКВ УПА США і Канади.
Похована на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд-Бруку, Н. Дж.

Нехай Американська земля буде їй легкою.

Вічна їй пам'ять!

З жалем і тугою повідомляємо рідних,
друзів і знайомих в Україні, Америці та
всіх українців, живучих в різних країнах,
що 3 листопада 2015 року, по короткій
недузі, проживши 89 років туземного і
трудолюбивого життя, упокоїлася

св. п.

Ніна Білецька Куйдич

учителька, малярка, золотарка і громадська працівниця,
народжена 5 червня 1926 року у Котельві, Полтавщина.

Походила з козацького роду, родин Білецьких, Лугових і Гордієн-ків. Шестирічною дівчинкою пережила штучний голод-геноцид в 1932-1933 рр., організований і переведений московським советобільшовицьким урядом, під час якого було вбито голодом біля 10 мільйонів українців – чоловіків, жінок, старих людей і дітей. В тому часі не було занотовано смертності між москалями-росіянами та іншими етнічними групами.

Навчалася в українській школі в Донецьку. Не була ні піонеркою, ні комсомолкою. Вісімнадцяти літньою дівчиною була вивезена німецьким окупаційним урядом на роботу в Німеччину. Після Другої світової війни мешкала в українському переселенчому таборі Гановер - Німеччина. Тут навчалася і закінчила середню школу. Вчила у приватній німецькій школі англійську мову. Літом працювала в літніх таборах для молоді, якими опікувалася молодіжня, чоловіча, християнська організація - УМСА. В 1949 році одержала стипендію від міжнародної студентської організації продовжити навчання в Америці. На початку 1951 року прибула до Америки. У Філадельфії закінчила Пірс торговельну школу, навчалася в українській мистецькій школі, а вечорами працювала касієркою.

В 1953 році одружилася з Іваном Куйдичом. В 1956 році переїхала до Вайнланду, Н. Дж. Була членом Спілки Української Молоді, Союзу Українок, обох українських церков у Милвил, та їх сестрицтв, батьківського комітету, танцювальної групи „Чайка“ та Українського Народного Дому.

Вчила математику в Пірс школі, культуру і мистецтво в українській народній школі у Філадельфії, українську мову в суботній парафіяльній школі і вчила, як писати писанки, вишивання і печиво в американських школах.

Ніна відвідувала хворих по домах, шпиталях і домах для неспроможних людей. Допомогала ново-прибулим влаштуватися, шукала їм праці, допомагала учням і була перекладачем у лікарнях, шпиталях і судах. Ніна працювала мед-сестрою на пластовому таборі „Вовча Тропа“.

Ніна допомагала архітекторам виготовити план будови нової церкви апостолів Петра і Павла. З сином Романом відновили і позолотили ківот, якому біля 100 років. Золотила іконостас в Українській католицькій церкві св. Миколая в Милвил, у Філадельфії і в Бостоні, і каплицю в Білому Домі у Вашингтоні.

Мала можливість відвідати Полтавщину і Донбас, де прожила дитячі і молоді літа.

Ніна багато читала газети, журнали і книжки, малювала і давала малюнки на виставки. Плекала квіти в хаті і надворі, пекла різдв'яні, великодні та весільні печива.

Тлінні останки спочивають на українському цвинтарі в С. Баунд-Бруку, Н. Дж. Хай земля прибраної батьківщини буде їй легкою, а пам'ять про її добрі діла хай переходить з покоління в покоління на довгі віки.

Іван - чоловік
Наталія - дочка
Роман - син з дружиною Любою
Лука, Ростислав, Іванна - внуки

Відділ реклами – 973-292-9800, дод. 3040

Інтенсивні Курси Англійської Мови

Всі рівні володіння мовою • Англійська мова для підприємництва
Вдосконалення вмінь писати і читати • Підготування до іспиту TOEFL
Повний вибір курсів Apple iMac Photoshop та Office for Mac
"English through the Arts" - Центр Діяльності

Spanish-American Institute

служить міжнародним студентам на Times Square від 1955 р.

215 West 43 Street, Times Square, NY 10036

Тел.: 212-840-7111 • Факс: 212-719-5922

Info@sai2000.org • www.sai2000.org

SKYPE: StudentClub • www.FaceBook.com/StudentClub

*This school is authorized under Federal Law to enroll non-immigrant alien students.
Registered by the Department of Education of the State of New York.*

**2200 Route 10 West, Suite 109
Parsippany, NJ 07054
(973) 538-3888 • Fax: (973) 538-3899**

ROXOLANA
INTERNATIONAL TRADE, LTD
e-mail: roxolanald@roxolana.com
web: www.roxolana.com

ПАКУНКИ В УКРАЇНУ

МОРЕМ - АВІА

Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS.
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуючись нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте: (973) 538-3888.
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталога.
- Медикаменти на замовлення до України.

ROXOLANA Travel

- У нас можна замовити авіаквитки на будь-які авіакомпанії до більшості європейських країн.
- Візові послуги до України (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на літовище.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

ROXOLANA Money Service

ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ В УКРАЇНУ:

\$100 - \$7	\$500 - \$12	\$900 - \$20
\$200 - \$10	\$600 - \$15	\$1000 - \$20
\$300 - \$12	\$700 - \$17	\$1500 - \$37.50
\$400 - \$12	\$800 - \$17	\$2000 - \$50

Маємо ліцензію на пересилку доларів. Також пересилаємо в інші країни.

* Додаткова оплата за доставку. Існують певні обмеження.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний“ з каталога

вміст пакунка:

борошно - 20 ф., гречка - 10 ф.,
оля - 1 галлон, тушонка - 3 ф., сальми - 3
ф., родзинки - 3 ф., дріжджі - 1 ф.,
кава мелена - 2 ф., шоколад - 2 плитки.
Ціна \$99 за 51 ф.

1-888-PAKUNOK (725-8665)

Українка шукає роботу по догляду за старшими людьми, з проживанням або без. Маю досвід, „CHNA certificate“, авто, підставове знання англійської. Живу в Юніон, Н. Дж. Тел.: 201-618-1251

МАРІЯ ДРИЧ
Ліцензований Продавець
Страховання Життя
MARIA DRICH
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

26 Perrine Ave., Jersey City, NJ 07306

Tel.: 201-647-6386

e-mail: marijkauna@yahoo.com

**ЕВГЕН
ОСЦІСЛАВСЬКИЙ**
2-ий Заступник президента
Ліцензований продавець
страхування життя
Ukrainian National Assn., Inc.

Tel.: 480-207-7070

e-mail: eugenemaria1968@gmail.com

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytwyn, Manager
NJ Lic. No. 3212

AIR CONDITIONED ROOMS

Обслуга ЩИРА і СЕРДЕЧНА
Our services are available
anywhere in New Jersey.

Також займаємося похоронами
на цвинтарі в С. Бавнд Бруку
і перенесенням тлінних останків
з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME

1600 Stuyvesant Ave (corner of Stanley Terr.)
UNION, NJ 07083
908-964-4222 • 973-375-5555
www.unionfuneralhome.com

ПЕТРО ЯРЕМА УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами
в **BRONX, BROOKLYN,
NEW YORK** і околицях

ДАНИЛО БУЗЕТА – директор
Родина **ДМИТРИК**

Peter Jarema Funeral Home, Inc.
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y. 10009
(212) 674-2568

Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union

30-тилітній Мортгедж

3.78% APR*

Відсотки

змінюються

Завітайте на нашу веб-сторінку,
або проскануйте "QR code", щоб
дізнатись сьгоднішні мортгедж
пропозиції.

**Згадайте цю рекламу,
отримаєте \$50 знижку за кошт оцінки!****

Поговоріть з нашими спеціалістами
по мортгеджах, тел 773-328-7500 x283

302 E. Army Trail Rd., Bloomington IL 630-307-0079
5000 N. Cumberland Ave., Chicago IL 773-589-0077
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL 847-359-5911

Selfreliance.Com

2332 W. Chicago Ave., Chicago IL 773-328-7500

734 Sandford Ave., Newark, NJ 973-373-7839
558 Summit Ave., Jersey City, NJ 201-795-4061
60-C N. Jefferson Rd., Whippany, NJ 973-887-2776

Пропозиція стосується тільки однорідних домів або багатоквартирних будинків не більших 4-ох помешкань, коли в одному проживає власник. *На день 9 лютого 2016 р. процентна ставка на 30-річний особистий мортгедж до максимальної суми \$417,000 із 80% позиченої суми порівняльно з вартістю будівлі (LTV) становить 3.78% у річному відношенні (Annual Percentage Rate (APR)); місячні оплати на мортгедж в сумі \$100,000 при вищеподаних умовах виносить \$463.12. Оплата за апликацію \$200, 0 поинтс. Місячна оплата не включає кошти оплат за податки й страхування дому; коли включити суму податків і страхування, місячна оплата буде вища. **\$50.00 знижка за кошт оцінки (appraisal) буде зарахована як кредит при отриманні мортгеджу (closing). Мортгедж можуть отримати тільки члени кредитівки, що живуть у визначених географічних місцевостях. Умови щодо процентної ставки і вимог можуть змінюватися без попередження. Вимагається оцінка фінансової спроможності і підтвердження кваліфікації. За докладною інформацією телефонуйте на безкоштовний номер 1.888.222.8571.

